

ประกาศสภาวิชาชีพบัญชี

ฉบับที่ ๑๓/๒๕๕๓

เรื่อง มาตรฐานการบัญชีและมาตรฐานการรายงานทางการเงิน (ปรับปรุง ๒๕๕๒)

อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓ (๓) และมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพบัญชี พ.ศ. ๒๕๔๓ ที่กำหนดให้สภาวิชาชีพบัญชี มีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดและปรับปรุงมาตรฐานการบัญชีเพื่อใช้เป็นมาตรฐานในการจัดทำบัญชีตามกฎหมายว่าด้วยการบัญชี และกฎหมายอื่น ทั้งนี้ มาตรฐานการบัญชีนั้น ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการกำกับดูแลการประกอบวิชาชีพบัญชี และประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว จึงจะใช้บังคับได้

สภาวิชาชีพบัญชี โดยความเห็นชอบในการกำหนดมาตรฐานการบัญชีของคณะกรรมการกำกับดูแลการประกอบวิชาชีพบัญชีในการประชุม ครั้งที่ ๑๖ (๑/๒๕๕๓) เมื่อวันที่ ๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ จึงออกประกาศ ดังนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิก มาตรฐานการบัญชีฉบับดังต่อไปนี้ เมื่อมาตรฐานการบัญชีและมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ตามข้อ ๒ มีผลบังคับใช้

๑.๑ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๓๘ เรื่อง กำไรต่อหุ้น ซึ่งประกาศใช้บังคับโดยประกาศ ก.บช. ฉบับที่ ๔๒ (พ.ศ. ๒๕๔๓) เรื่อง มาตรฐานการบัญชี ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ ในลำดับที่ ๑๕ ของบัญชีรายชื่อมาตรฐานการบัญชีแนบท้ายประกาศ และให้ใช้มาตรฐานการบัญชี ตามข้อ ๒.๑๕ ของประกาศฉบับนี้แทน

๑.๒ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๕๓ เรื่อง ประมาณการหนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้นและสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น ซึ่งประกาศใช้บังคับโดยประกาศคณะกรรมการสภาวิชาชีพบัญชี ฉบับที่ ๑๐/๒๕๔๘ เรื่อง ประกาศใช้มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๕๒-๕๔ ประกาศ ณ วันที่ ๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๘ และให้ใช้มาตรฐานการบัญชี ตามข้อ ๒.๑๘ ของประกาศฉบับนี้แทน

๑.๓ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๕๒ เรื่อง เหตุการณ์ภายหลังวันที่ในงบดุล ซึ่งประกาศใช้บังคับโดยประกาศสภาวิชาชีพบัญชี ฉบับที่ ๕/๒๕๔๕ เรื่อง แก้ไขมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๕๒ ประกาศ ณ วันที่ ๑๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๕ และให้ใช้มาตรฐานการบัญชี ตามข้อ ๒.๖ ของประกาศฉบับนี้แทน

๑.๔ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๒๕ (ปรับปรุง ๒๕๕๐) เรื่อง งบกระแสเงินสด มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๓๓ (ปรับปรุง ๒๕๕๐) เรื่อง ต้นทุนการกู้ยืม มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๔๔ (ปรับปรุง ๒๕๕๐) เรื่อง งบการเงินรวมและงบการเงินเฉพาะกิจการ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๔๕ (ปรับปรุง ๒๕๕๐) เรื่อง เงินลงทุนในบริษัทร่วม มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๔๖ (ปรับปรุง ๒๕๕๐) เรื่อง ส่วนได้เสียในการร่วมค้า และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๔๙ (ปรับปรุง ๒๕๕๐) เรื่อง สัญญาก่อสร้าง ซึ่งประกาศใช้บังคับโดยประกาศสภาวิชาชีพบัญชี ฉบับที่ ๙/๒๕๕๐ เรื่อง มาตรฐานการบัญชี ประกาศ ณ วันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ และให้ใช้มาตรฐานการบัญชี ตามข้อ ๒.๔ ข้อ ๒.๑๐ ข้อ ๒.๑๒ ข้อ ๒.๑๓ ข้อ ๒.๑๔ และข้อ ๒.๓ ของประกาศฉบับนี้แทน ตามลำดับ

๑.๕ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๓๕ (ปรับปรุง ๒๕๕๐) เรื่อง การนำเสนอ งบการเงิน มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๓๙ (ปรับปรุง ๒๕๕๐) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี และข้อผิดพลาด และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๔๑ (ปรับปรุง ๒๕๕๐) เรื่อง งบการเงินระหว่างกาล ซึ่งประกาศใช้บังคับโดยประกาศสภาวิชาชีพบัญชี ฉบับที่ ๓๘/๒๕๕๐ เรื่อง มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๓๕ (ปรับปรุง ๒๕๕๐) ฉบับที่ ๓๙ (ปรับปรุง ๒๕๕๐) และฉบับที่ ๔๑ (ปรับปรุง ๒๕๕๐) ประกาศ ณ วันที่ ๒๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๐ และให้ใช้มาตรฐานการบัญชี ตามข้อ ๒.๒ ข้อ ๒.๕ และข้อ ๒.๑๖ ของประกาศฉบับนี้แทน ตามลำดับ

๑.๖ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๒๙ (ปรับปรุง ๒๕๕๐) เรื่อง สัญญาเช่า มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๓๑ (ปรับปรุง ๒๕๕๐) เรื่อง สินค้าคงเหลือ และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๕๑ เรื่อง สินทรัพย์ไม่มีตัวตน ซึ่งประกาศใช้บังคับโดยประกาศสภาวิชาชีพบัญชี ฉบับที่ ๖๒/๒๕๕๐ เรื่อง มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๒๙ (ปรับปรุง ๒๕๕๐) ฉบับที่ ๓๑ (ปรับปรุง ๒๕๕๐) ฉบับที่ ๔๓ (ปรับปรุง ๒๕๕๐) และฉบับที่ ๕๑ ประกาศ ณ วันที่ ๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ และให้ใช้ มาตรฐานการบัญชี ตามข้อ ๒.๘ ข้อ ๒.๓ และข้อ ๒.๑๙ ของประกาศฉบับนี้แทนตามลำดับ

๑.๗ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๓๖ (ปรับปรุง ๒๕๕๐) เรื่อง การด้อยค่า ของสินทรัพย์ และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๕๔ (ปรับปรุง ๒๕๕๐) เรื่อง สินทรัพย์ไม่หมุนเวียน ที่ถือไว้เพื่อขายและการดำเนินงานที่ยกเลิก ซึ่งประกาศใช้บังคับโดยประกาศสภาวิชาชีพบัญชี ฉบับที่ ๘๖/๒๕๕๑ เรื่อง มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๓๖ (ปรับปรุง ๒๕๕๐) และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๕๔ (ปรับปรุง ๒๕๕๐) ประกาศ ณ วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ มาตรฐานการบัญชี ตามข้อ ๒.๑๓ และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ตามข้อ ๒.๒๑ ของประกาศฉบับนี้แทนตามลำดับ

๑.๘ แม่บทการบัญชี (ปรับปรุง ๒๕๕๐) มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๒๐ เรื่อง การบัญชีสำหรับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลและการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับความช่วยเหลือจากรัฐบาล มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๒๔ (ปรับปรุง ๒๕๕๐) เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลหรือกิจการที่เกี่ยวข้องกัน และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๔๐ เรื่อง อสังหาริมทรัพย์เพื่อการลงทุน ซึ่งประกาศใช้บังคับโดยประกาศสภาวิชาชีพบัญชี ฉบับที่ ๑๖/๒๕๕๒ เรื่อง มาตรฐานการบัญชี ประกาศ ณ วันที่ ๒๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ และให้ใช้ แม่บทการบัญชี ตามข้อ ๒.๑ และมาตรฐานการบัญชี ตามข้อ ๒.๕ ข้อ ๒.๑๑ และข้อ ๒.๒๐ ของประกาศฉบับนี้แทนตามลำดับ

ข้อ ๒ ให้ใช้ แม่บทการบัญชี มาตรฐานการบัญชีและมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ตามบัญชีแนบท้ายประกาศฉบับนี้แทน โดยมีการเปลี่ยนแปลงเลขฉบับใหม่ของมาตรฐานการบัญชีใหม่ ดังนี้

๒.๑ แม่บทการบัญชี (ปรับปรุง ๒๕๕๒)

๒.๒ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๑ (ปรับปรุง ๒๕๕๒) เรื่อง การนำเสนอ
งบการเงิน

๒.๓ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๒ (ปรับปรุง ๒๕๕๒) เรื่อง สินค้าคงเหลือ

๒.๔ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๓ (ปรับปรุง ๒๕๕๒) เรื่อง งบกระแสเงินสด

๒.๕ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๘ (ปรับปรุง ๒๕๕๒) เรื่อง นโยบายการบัญชี
การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด

๒.๖ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๑๐ (ปรับปรุง ๒๕๕๒) เรื่อง เหตุการณ์ภายหลัง
รอบระยะเวลารายงาน

๒.๗ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๑๑ (ปรับปรุง ๒๕๕๒) เรื่อง สัญญาก่อสร้าง

๒.๘ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๑๓ (ปรับปรุง ๒๕๕๒) เรื่อง สัญญาเช่า

๒.๙ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๒๐ (ปรับปรุง ๒๕๕๒) เรื่อง การบัญชีสำหรับ
เงินอุดหนุนจากรัฐบาล และการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับความช่วยเหลือจากรัฐบาล

๒.๑๐ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๒๓ (ปรับปรุง ๒๕๕๒) เรื่อง ต้นทุนการกู้ยืม

๒.๑๑ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๒๔ (ปรับปรุง ๒๕๕๒) เรื่อง การเปิดเผยข้อมูล
เกี่ยวกับบุคคลหรือกิจการที่เกี่ยวข้องกัน

๒.๑๒ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๒๗ (ปรับปรุง ๒๕๕๒) เรื่อง งบการเงินรวม และงบการเงินเฉพาะกิจการ

๒.๑๓ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๒๘ (ปรับปรุง ๒๕๕๒) เรื่อง เงินลงทุน ในบริษัทร่วม

๒.๑๔ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๓๑ (ปรับปรุง ๒๕๕๒) เรื่อง ส่วนได้เสียในการ ร่วมค้า

๒.๑๕ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๓๓ (ปรับปรุง ๒๕๕๒) เรื่อง กำไรต่อหุ้น

๒.๑๖ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๓๔ (ปรับปรุง ๒๕๕๒) เรื่อง งบการเงิน ระหว่างกาล

๒.๑๗ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๓๖ (ปรับปรุง ๒๕๕๒) เรื่อง การด้อยค่าของ สินทรัพย์

๒.๑๘ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๓๗ (ปรับปรุง ๒๕๕๒) เรื่อง ประมาณการ หนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้นและ สินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น

๒.๑๙ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๓๘ (ปรับปรุง ๒๕๕๒) เรื่อง สินทรัพย์ไม่มี ตัวตน

๒.๒๐ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๔๐ (ปรับปรุง ๒๕๕๒) เรื่อง อสังหาริมทรัพย์ เพื่อการลงทุน

๒.๒๑ มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ ๕ (ปรับปรุง ๒๕๕๒) เรื่อง สินทรัพย์ไม่หมุนเวียนที่ถือไว้เพื่อขายและการดำเนินงานที่ยกเลิก

ข้อ ๓ ให้ใช้ มาตรฐานการบัญชีและมาตรฐานการรายงานทางการเงินเพิ่มเติม ตามบัญชี แนบท้ายประกาศ ต่อไปนี้

๓.๑ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๑๒ เรื่อง ภาษีเงินได้

๓.๒ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๒๕ เรื่อง การรายงานทางการเงินในสภาพ เศรษฐกิจที่เงินเฟ้อรุนแรง

๓.๓ มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ ๖ เรื่อง การสำรวจและประเมินค่า แหล่งทรัพยากรแร่

ประกาศ ณ วันที่ ๘ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๓

ศาสตราจารย์เกียรติคุณเกษรี ณรงค์เดช

นายกสภาวิชาชีพบัญชี

มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 34 (ปรับปรุง 2552)

เรื่อง

งบการเงินระหว่างกาล

คำแถลงการณ์

มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นโดยมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 34 เรื่อง งบการเงินระหว่างกาล ซึ่งเป็นการแก้ไขของคณะกรรมการมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศที่สิ้นสุดในวันที่ 31 ธันวาคม 2551 (IAS 34: Interim Financial Reporting (Bound volume 2009))

สารบัญ

	ย่อหน้าที่
บทนำ	บทนำ1-บทนำ9
วัตถุประสงค์	
ขอบเขต	1- 3
คำนิยาม	4
ข้อมูลในงบการเงินระหว่างกาล	5-25
ส่วนประกอบขั้นต่ำของงบการเงินระหว่างกาล	8-8ก
รูปแบบและเนื้อหาของงบการเงินระหว่างกาล	9-14
หมายเหตุประกอบงบการเงินที่กำหนด	15-18
การเปิดเผยข้อมูลตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน	19
งวดที่ต้องนำเสนองบการเงินระหว่างกาล	20-22
ความมีสาระสำคัญ	23-25
การเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินประจำปี	26-27
การรับรู้รายการและการวัดมูลค่า	28-42
การใช้นโยบายการบัญชีเดียวกันกับงบการเงินประจำปี	28-36
รายได้ที่ได้รับตามฤดูกาล รายได้ที่ได้รับเป็นวัฏจักร หรือรายได้ที่ ได้รับเป็นครั้งคราว	37-38
ต้นทุนที่เกิดขึ้นอย่างไม่สม่ำเสมอในระหว่างรอบปีบัญชี	39
การนำหลักการรับรู้รายการและการวัดมูลค่ามาปฏิบัติ	40
การใช้การประมาณการ	41-42
การปรับย้อนหลังงบการเงินระหว่างกาลของงวดก่อน	43-45
วันถือปฏิบัติ	46-48
ภาคผนวก	
ก การแสดงงวดบัญชีที่ต้องเสนอรายงาน	
ข ตัวอย่างการนำหลักการรับรู้รายการและการวัดมูลค่ามาถือปฏิบัติ	
ค ตัวอย่างการใช้การประมาณการ	

มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ประกอบด้วยย่อหน้าที่ 1 ถึง 48 ทุกย่อหน้ามีความสำคัญเท่ากัน และมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ต้องอ่านโดยคำนึงถึงข้อกำหนดของแม่บทการบัญชี ในกรณีที่ไม่ได้ให้แนวปฏิบัติในการเลือกและการใช้นโยบายการบัญชี ให้กิจการถือปฏิบัติตามข้อกำหนดของมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี และข้อผิดพลาด

บทนำ

- บทนำ 1. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ระบุถึงงบการเงินระหว่างกาล ซึ่งไม่ได้ครอบคลุมในมาตรฐานการบัญชีฉบับอื่น และให้ถือปฏิบัติกับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2554
- บทนำ 2. งบการเงินระหว่างกาล หมายถึง งบการเงินที่เป็นงบการเงินแบบสมบูรณ์หรืองบการเงินแบบย่ออย่างใดอย่างหนึ่ง สำหรับงวดบัญชีที่สั้นกว่างวดเต็มปีบัญชี
- บทนำ 3. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ไม่ได้บังคับว่ากิจการประเภทใดที่ควรเผยแพร่งบการเงินระหว่างกาล ควรเผยแพร่บ่อยเพียงใด หรือควรเผยแพร่ให้เสร็จภายในระยะเวลาเท่าใดหลังวันสิ้นสุดงวดระหว่างกาล การกำหนดในเรื่องดังกล่าวควรเป็นการตัดสินใจของรัฐบาลระดับชาติ หน่วยงานกำกับดูแลด้านหลักทรัพย์ ตลาดหลักทรัพย์ และหน่วยงานกำกับดูแลด้านบัญชีอื่น มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ใช้สำหรับบริษัทที่ถูกกำหนดหรือเลือกที่จะเผยแพร่งบการเงินระหว่างกาล ให้เป็นไปตามมาตรฐานการบัญชี
- บทนำ 4. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้
- 4.1 กำหนดเนื้อหาขั้นต่ำของงบการเงินระหว่างกาลซึ่งรวมถึงการเปิดเผยข้อมูล และ
 - 4.2 ระบุวิธีรับรู้รายการทางบัญชีและหลักเกณฑ์การวัดมูลค่าที่ต้องใช้ในงบการเงินระหว่างกาล
- บทนำ 5. ข้อมูลขั้นต่ำของงบการเงินระหว่างกาลประกอบด้วยงบแสดงฐานะการเงินแบบย่อ งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จแบบย่อ งบกระแสเงินสดแบบย่อ งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้นแบบย่อและหมายเหตุประกอบงบการเงินตามที่กำหนด หากกิจการนำเสนอส่วนประกอบของกำไรหรือขาดทุนในงบเฉพาะกำไรขาดทุนตามที่ระบุในย่อหน้าที่ 81 ของมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน กิจการต้องนำเสนอข้อมูลระหว่างกาลอย่างย่อจากงบเฉพาะกำไรขาดทุนด้วย
- บทนำ 6. ภายใต้ข้อสันนิษฐานที่ว่าผู้ที่อ่านงบการเงินระหว่างกาลของกิจการได้อ่านรายงานประจำปีของปีล่าสุด ดังนั้น ข้อมูลที่มีอยู่ในหมายเหตุประกอบงบการเงินประจำปีดังกล่าวแทบจะไม่มี การกล่าวซ้ำหรือได้ปรับปรุงให้ทันต่อเหตุการณ์ในงบการเงินระหว่างกาล แต่ข้อมูลในหมายเหตุประกอบงบการเงินระหว่างกาลในเบื้องต้นจะอธิบายถึงเหตุการณ์ และ การเปลี่ยนแปลงที่มีนัยสำคัญ ซึ่งมีผลต่อความเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงในฐานะการเงิน และผลดำเนินงานของกิจการตั้งแต่วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานของปีล่าสุด

- บทนำ 7. กิจการต้องใช้นโยบายการบัญชีเดียวกันสำหรับงบการเงินระหว่างกาลและงบการเงินประจำปี เว้นแต่นโยบายการบัญชีที่เปลี่ยนแปลงภายหลังวันที่ในงบการเงินประจำปีล่าสุดนั้นจะใช้ใน งบการเงินประจำปีถัดไป ความถี่ในการรายงานของกิจการไม่ว่าจะเป็นปีละครั้ง ทุกงวดครึ่งปี หรือทุกไตรมาส ไม่ควรมีผลกระทบต่อการวัดผลการดำเนินงานประจำปี การวัดมูลค่าเพื่อ จัดทำงบการเงินระหว่างกาลต้องจัดทำตามเกณฑ์ยอดสะสมจากต้นปีบัญชีถึงปัจจุบันเพื่อให้ บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว
- บทนำ 8. ภาคผนวกของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ให้แนวทางการนำหลักเบื้องต้นของการรับรู้รายการ และการวัดมูลค่า ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาล สำหรับสินทรัพย์ หนี้สิน รายได้และค่าใช้จ่าย มาปฏิบัติ ค่าใช้จ่ายภาษีเงินได้สำหรับงวดระหว่างกาลคำนวณด้วยอัตราภาษีเงินได้ที่แท้จริง เฉลี่ยทั้งปีที่ประมาณขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการประเมินภาษีเงินได้ประจำปี
- บทนำ 9. ในการตัดสินใจถึงเรื่องรับรู้รายการ จัดประเภทรายการ หรือเปิดเผยข้อมูล เพื่อวัตถุประสงค์ การรายงานงบการเงินระหว่างกาล กิจการควรประเมินความมีสาระสำคัญของเรื่องดังกล่าว โดยสัมพันธ์กับข้อมูลทางการเงินของงวดระหว่างกาลนั้น มิใช่ข้อมูลที่ได้จากการประมาณการ สำหรับปี

มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 34 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง งบการเงินระหว่างกาล

วัตถุประสงค์

มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะกำหนดเนื้อหาขั้นต่ำที่ต้องแสดงและเปิดเผยในงบการเงินระหว่างกาล รวมทั้งหลักเกณฑ์ในการรับรู้และวัดมูลค่ารายการที่นำเสนอในงบการเงินแบบสมบูรณ์หรือแบบย่อสำหรับงวดระหว่างกาล งบการเงินระหว่างกาลที่เชื่อถือได้และทันต่อเวลาจะช่วยให้ผู้ลงทุน เจ้าหนี้ และผู้ใช้งบการเงินอื่นเข้าใจถึงความสามารถของกิจการในการก่อให้เกิดกำไรและกระแสเงินสด รวมถึงเงื่อนไขและสภาพคล่องทางการเงินของกิจการ

ขอบเขต

1. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ได้กำหนดว่ากิจการใดต้องเผยแพร่งบการเงินระหว่างกาลและมีได้กำหนดว่า กิจการต้องเผยแพร่งบการเงินระหว่างกาลบ่อยเพียงใด หรือต้องเผยแพร่ให้เสร็จภายในระยะเวลาเท่าใดหลังจากวันสิ้นงวดระหว่างกาล อย่างไรก็ตาม รัฐบาล หน่วยงานกำกับดูแลด้านหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์และหน่วยงานกำกับดูแลด้านบัญชีอื่น มักจะกำหนดให้กิจการที่ออกตราสารหนี้หรือตราสารทุนเสนอขายต่อสาธารณชน ต้องจัดทำงบการเงินระหว่างกาล มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ใช้ปฏิบัติกับกิจการที่ต้องเผยแพร่หรือเลือกที่จะเผยแพร่งบการเงินระหว่างกาลตามข้อกำหนดของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน คณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชีสนับสนุนให้กิจการที่มีหลักทรัพย์ซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์จัดทำงบการเงินระหว่างกาลที่เป็นไปตามหลักการรับรู้รายการ การวัดมูลค่า และการเปิดเผยข้อมูล ที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ และสนับสนุนให้กิจการที่มีหลักทรัพย์ซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ปฏิบัติดังนี้
 - 1.1 จัดทำงบการเงินระหว่างกาลอย่างน้อย ณ วันสิ้นสุดงวดครึ่งปีแรกของรอบบัญชี และ
 - 1.2 จัดทำงบการเงินระหว่างกาลให้พร้อมใช้ภายใน 60 วันนับจากวันสิ้นงวดระหว่างกาลนั้น
2. ในการพิจารณาว่างบการเงินประจำปีหรือระหว่างกาลเป็นไปตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินหรือไม่ ผู้ใช้งบการเงินต้องพิจารณางบการเงินระหว่างกาลแยกจากงบการเงินประจำปี กิจการที่อาจนำเสนองบการเงินระหว่างกาลซึ่งไม่เป็นไปตามมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ หรืออาจไม่ได้นำเสนองบการเงินระหว่างกาลในบางปีบัญชี ยังคงต้องจัดทำงบการเงินประจำปีให้เป็นไปตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน
3. หากงบการเงินระหว่างกาลของกิจการระบุว่าได้จัดทำขึ้นตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน งบการเงินระหว่างกาลนั้นต้องเป็นไปตามข้อกำหนดทุกข้อในมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ และต้องเปิดเผยข้อมูลเพิ่มเติมตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 19

คำนิยาม

4. คำศัพท์ที่ใช้ในมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้มีความหมายโดยเฉพาะ ดังนี้
งวดระหว่างกาล หมายถึง รอบระยะเวลารายงานทางการเงินที่สั้นกว่างวดเต็มปีบัญชี

งบการเงินระหว่างกาล หมายถึง งบการเงินสำหรับงวดระหว่างกาลที่เป็นงบการเงินแบบสมบูรณ์ (ตามที่ระบุในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน หรือ งบการเงินแบบย่อ (ตามที่ระบุใน มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้)) สำหรับงวดระหว่างกาล

ข้อมูลในงบการเงินระหว่างกาล

5. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน ระบุว่างบการเงินแบบสมบูรณ์ ประกอบด้วยส่วนประกอบทุกข้อดังต่อไปนี้
 - 5.1 งบแสดงฐานะการเงิน ณ วันสิ้นงวด
 - 5.2 งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จสำหรับงวด
 - 5.3 งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้นสำหรับงวด
 - 5.4 งบกระแสเงินสดสำหรับงวด
 - 5.5 หมายเหตุประกอบงบการเงิน ซึ่งประกอบด้วยสรุปนโยบายการบัญชีที่สำคัญและข้อมูลที่เป็นคำอธิบายอื่น
 - 5.6 งบแสดงฐานะการเงิน ณ วันที่เริ่มต้นของงวดที่นำมาเปรียบเทียบ เมื่อกิจการปรับ ย้อนหลังงบการเงินในงวดก่อนให้เป็นที่ไปตามนโยบายการบัญชีใหม่ หรือปรับปรุงรายการ หรือจัดประเภทรายการในงบการเงินงวดก่อน
6. กิจการอาจกำหนดหรือเลือกที่จะให้ข้อมูลในงบการเงินระหว่างกาลน้อยกว่างบการเงินประจำปี โดยพิจารณาถึงประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากข้อมูลที่ทันต่อเวลากับต้นทุนที่ต้องเสียไปในการ จัดทำข้อมูลนั้น และเพื่อหลีกเลี่ยงการให้ข้อมูลซ้ำซ้อน มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดข้อมูล ขั้นต่ำที่ต้องแสดงและเปิดเผยในงบการเงินระหว่างกาลซึ่งประกอบด้วยงบการเงินแบบย่อและ หมายเหตุประกอบงบการเงินที่กำหนด วัตถุประสงค์ของงบการเงินระหว่างกาลคือ การให้ข้อมูลเพิ่มเติม จากงบการเงินประจำปีที่น่าเสนอครั้งล่าสุดเพื่อให้ข้อมูลที่เป็นปัจจุบัน ดังนั้น งบการเงินระหว่างกาล จึงเน้นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรม เหตุการณ์ และสถานการณ์ใหม่ ๆ เพื่อไม่ให้ข้อมูลที่นำเสนอ ซ้ำซ้อนกับข้อมูลที่ได้รายงานไปแล้ว
7. กิจการสามารถนำเสนองบการเงินระหว่างกาลที่สมบูรณ์ตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน หรือนำเสนองบการเงินระหว่างกาล แบบย่อ และเปิดเผยหมายเหตุประกอบงบการเงินที่กำหนด ในงบการเงินระหว่างกาลแบบย่อ กิจการ สามารถแสดงรายการแต่ละรายการเกินกว่ารายการขั้นต่ำที่ระบุไว้หรือสามารถเปิดเผยข้อมูลใน หมายเหตุประกอบงบการเงินมากกว่าที่มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดไว้ แม้ว่ากิจการจะ นำเสนองบการเงินระหว่างกาลแบบสมบูรณ์ กิจการยังคงต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับนี้ในเรื่องเกี่ยวกับการรับรู้รายการและการวัดมูลค่า และต้องเปิดเผยข้อมูลตามข้อกำหนดที่ ระบุไว้ในมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งหมายเหตุประกอบงบการเงินที่กำหนดตามที่ ระบุไว้ในย่อหน้า 16) และตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น

ส่วนประกอบขั้นต่ำของงบการเงินระหว่างกาล

8. งบการเงินระหว่างกาลต้องมีส่วนประกอบขั้นต่ำดังต่อไปนี้
 - 8.1 งบแสดงฐานะการเงินแบบย่อ
 - 8.2 งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จแบบย่อ อาจแสดงในลักษณะใดลักษณะหนึ่งต่อไปนี้
 - 8.2.1 งบกำไรขาดทุนแบบขั้นตอนเดียวแบบย่อ
 - 8.2.2 งบเฉพาะกำไรขาดทุนแบบย่อและงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จแบบย่อ
 - 8.3 งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้นแบบย่อ
 - 8.4 งบกระแสเงินสดแบบย่อ
 - 8.5 หมายเหตุประกอบงบการเงินที่กำหนด
- 8ก. หากกิจการแสดงส่วนประกอบของกำไรหรือขาดทุนในงบเฉพาะกำไรขาดทุน ตามที่ระบุในย่อหน้าที่ 81 ของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน กิจการต้องแสดงข้อมูลระหว่างกาลอย่างย่อแยกออกจากงบเฉพาะกำไรขาดทุน
รูปแบบและเนื้อหาของงบการเงินระหว่างกาล
9. หากกิจการเผยแพร่งบการเงินระหว่างกาลแบบสมบูรณ์ กิจการต้องกำหนดเนื้อหาและรูปแบบของงบการเงินให้เป็นไปตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน เกี่ยวกับการแสดงงบการเงินแบบสมบูรณ์
10. หากกิจการเผยแพร่งบการเงินระหว่างกาลแบบย่อ กิจการต้องแสดงหัวข้อเรื่องและข้อยกเว้นย่อในลักษณะเดียวกับที่แสดงในงบการเงินประจำปีล่าสุดและต้องเปิดเผยข้อมูลที่สำคัญตามที่มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนด กิจการต้องแสดงรายการแต่ละบรรทัดหรือเปิดเผยข้อมูลเพิ่มเติมหากการไม่แสดงหรือการไม่เปิดเผยข้อมูลเพิ่มเติมนั้นทำให้งบการเงินระหว่างกาลแบบย่อบิดเบือนไปจากความเป็นจริง
11. กิจการต้องแสดงกำไรต่อหุ้นขั้นพื้นฐานและกำไรต่อหุ้นปรับลดในงบกำไรขาดทุนสำหรับงวดระหว่างกาลไม่ว่าจะเป็นงบกำไรขาดทุนแบบสมบูรณ์หรือแบบย่อ เมื่อกิจการอยู่ในขอบเขตของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 33 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง กำไรต่อหุ้น
- 11ก. หากกิจการแสดงส่วนประกอบของกำไรหรือขาดทุนในงบเฉพาะกำไรขาดทุน ตามที่ระบุในย่อหน้าที่ 81 ของ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน กิจการต้องแสดงกำไรต่อหุ้นขั้นพื้นฐานและกำไรต่อหุ้นปรับลด ในงบเฉพาะกำไรขาดทุน
12. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน ได้ให้แนวทางในการกำหนดโครงสร้างของงบการเงิน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการแสดงงบแสดงฐานะการเงิน งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ และงบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้น
13. (ย่อหน้านี้ไม่ใช่)

14. กิจการต้องจัดทำงบการเงินรวมสำหรับงวดระหว่างกาลหากกิจการนำเสนองบการเงินรวมสำหรับงวดปีบัญชีล่าสุดที่ผ่านมา ตามปกติงบการเงินเฉพาะกิจการของบริษัทใหญ่จะไม่สอดคล้องหรือไม่สามารถเปรียบเทียบกันกับงบการเงินรวมสำหรับงวดปีบัญชีล่าสุดที่ผ่านมา หากงบการเงินประจำปีของกิจการได้รวมงบการเงินเฉพาะกิจการของบริษัทใหญ่เพิ่มเติมจากงบการเงินรวมมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้มิได้ห้ามแสดงและมีได้กำหนดให้แสดงงบการเงินระหว่างกาลเฉพาะกิจการของบริษัทใหญ่รวมไว้ในงบการเงินระหว่างกาล

หมายเหตุประกอบงบการเงินตามที่กำหนด

15. ผู้ใช้งบการเงินจะใช้งบการเงินระหว่างกาลควบคู่ไปกับงบการเงินประจำปีล่าสุด ดังนั้นกิจการไม่จำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินระหว่างกาลหากการเปิดเผยนั้นไม่ได้ให้ข้อมูลที่มีนัยสำคัญเพิ่มเติมจากข้อมูลที่ได้เคยนำเสนอแล้วในงบการเงินประจำปีล่าสุด กิจการต้องเปิดเผยเฉพาะรายการและเหตุการณ์ทางบัญชีที่มีนัยสำคัญซึ่งเป็นประโยชน์มากขึ้นต่อผู้ใช้งบการเงินในการเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงฐานะการเงินและผลการดำเนินงานของกิจการนับตั้งแต่วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานประจำปีล่าสุดจนถึงวันสิ้นงวดระหว่างกาล
16. กิจการต้องรายงานข้อมูลในงบการเงินระหว่างกาลตามเกณฑ์ยอดสะสมจากต้นปีบัญชีถึงปัจจุบัน รวมทั้งเปิดเผยรายการหรือเหตุการณ์ทางบัญชีที่มีผลต่อความเข้าใจของผู้ใช้งบการเงินระหว่างกาลงวดปัจจุบันอย่างมีสาระสำคัญ กิจการต้องเปิดเผยข้อมูลต่อไปนี้เป็นอย่างน้อยในหมายเหตุประกอบงบการเงินระหว่างกาล หากข้อมูลดังกล่าวมีสาระสำคัญและไม่ได้เปิดเผยไว้ที่อื่นในงบการเงินระหว่างกาล
- 16.1 ข้อเท็จจริงที่ว่ากิจการได้ใช้นโยบายการบัญชีและวิธีการคำนวณในงบการเงินระหว่างกาล เช่นเดียวกับที่ใช้ในงบการเงินประจำปี หรือข้อเท็จจริงที่ว่ากิจการได้เปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีหรือวิธีการคำนวณ โดยเปิดเผยถึงลักษณะและผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงนั้น
- 16.2 การอธิบายความเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานในงวดระหว่างกาลที่มีลักษณะเป็นวัฏจักรหรือฤดูกาล
- 16.3 ลักษณะและจำนวนเงินของรายการที่มีผลกระทบต่อสินทรัพย์ หนี้สิน ส่วนของเจ้าของ กำไรสุทธิ หรือกระแสเงินสด ซึ่งเป็นรายการไม่ปกติเนื่องจากลักษณะ ขนาด หรือการเกิดขึ้นของรายการนั้น
- 16.4 ลักษณะและจำนวนเงินของการเปลี่ยนแปลงประมาณการของจำนวนเงินที่เคยรายงานไว้ในงวดระหว่างกาลก่อนของรอบปีบัญชีเดียวกัน หรือการเปลี่ยนแปลงประมาณการของจำนวนเงินที่เคยรายงานในงวดปีบัญชีล่าสุดหากการเปลี่ยนแปลงนั้นมีผลกระทบที่มีสาระสำคัญต่องบการเงินระหว่างกาลงวดปัจจุบัน
- 16.5 การซื้อคืน การชำระคืน และการออกตราสารหนี้และตราสารทุน
- 16.6 จำนวนเงินปันผลจ่าย (ยอดรวมหรือต่อหุ้น) โดยแยกแสดงตามประเภทของหุ้นสามัญ และหุ้นประเภทอื่น

- 16.7 ข้อมูลตามส่วนงาน มีดังต่อไปนี้ (การเปิดเผยข้อมูลตามส่วนงานต้องรวมในงบการเงินระหว่างกาลก็ต่อเมื่อมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 8 เรื่อง ส่วนงานดำเนินงาน (เมื่อมีการประกาศใช้) กำหนดให้กิจการเปิดเผยข้อมูลตามส่วนงานในงบการเงินประจำปี
- 16.7.1 รายได้จากลูกค้าภายนอก หากเรื่องนี้ได้รวมไว้ในการวัดกำไรหรือขาดทุนตามส่วนงานที่ได้รับการสอบทาน โดยผู้มีอำนาจตัดสินใจสูงสุดด้านการปฏิบัติการหรือเจ้าหน้าที่อื่นที่โดยปกตินำเสนอข้อมูลดังกล่าวต่อผู้มีอำนาจตัดสินใจสูงสุดด้านการปฏิบัติการ
- 16.7.2 รายได้ระหว่างส่วนงาน หากเรื่องนี้ได้รวมอยู่ในการวัดกำไรหรือขาดทุนตามส่วนงานที่ได้รับการสอบทานโดยหัวหน้าเจ้าหน้าที่บริหารผู้มีอำนาจตัดสินใจ หรือตามปกติได้นำเสนอข้อมูลดังกล่าวต่อหัวหน้าเจ้าหน้าที่บริหารผู้มีอำนาจในการตัดสินใจ
- 16.7.3 ตัววัดกำไรหรือขาดทุนตามส่วนงาน
- 16.7.4 สินทรัพย์รวมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีสาระสำคัญจากมูลค่าที่เปิดเผยในงบการเงินงวดปีบัญชีล่าสุด
- 16.7.5 คำอธิบายความแตกต่างจากงบการเงินปีล่าสุดในการแบ่งแยกส่วนงานหรือ การวัดมูลค่ากำไรหรือขาดทุนตามส่วนงาน
- 16.7.6 การกระทบยอดระหว่างผลรวมของกำไรหรือขาดทุนตามส่วนงานและกำไรหรือขาดทุนก่อนค่าใช้จ่ายภาษีเงินได้ (รายได้ภาษีเงินได้) และการดำเนินงานที่ยกเลิก อย่างไรก็ตาม หากกิจการป็นส่วนรายก (เช่น ค่าใช้จ่ายภาษีเงินได้และรายได้ภาษีเงินได้) ให้แก่หน่วยงานที่เสนอรายงาน กิจการอาจกระทบยอดระหว่างผลรวมของกำไรหรือขาดทุนตามส่วนงานและกำไรหรือขาดทุนหลังหักรายการดังกล่าว รายการกระทบยอดที่มีสาระสำคัญต้องระบุแยกออกมาและอธิบายการกระทบยอดนั้น
- 16.8 เหตุการณ์ภายหลังวันที่ในงบการเงินระหว่างกาลที่มีสาระสำคัญ ซึ่งไม่ได้แสดงในงบการเงินระหว่างกาลของงวดที่นำเสนอ
- 16.9 ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของกิจการในระหว่างงวดระหว่างกาล ซึ่งรวมถึงการรวมธุรกิจ การได้หรือเสียอำนาจควบคุมในบริษัทย่อย และเงินลงทุนระยะยาว การปรับโครงสร้าง และการดำเนินงานที่ยกเลิก ในกรณีของการรวมธุรกิจ ให้กิจการเปิดเผยข้อมูลตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 3 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การรวมธุรกิจ (เมื่อมีการประกาศใช้)
- 16.10 การเปลี่ยนแปลงของหนี้สินหรือสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น นับตั้งแต่สิ้นรอบระยะเวลารายงานประจำปีล่าสุด

17. กิจการต้องเปิดเผยข้อมูลที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 16 ซึ่งมาตรฐานการรายงานทางการเงินแต่ละฉบับได้ให้แนวทางเกี่ยวกับการเปิดเผยดังกล่าว ตัวอย่างของข้อมูลที่ต้องเปิดเผย มีดังต่อไปนี้
- 17.1 การปรับลดมูลค่าและการกลับบัญชีปรับลดมูลค่าของสินค้าคงเหลือให้เป็นมูลค่าสุทธิที่คาดว่าจะได้รับ
 - 17.2 การรับรู้และการกลับบัญชีรายการขาดทุนจากการด้อยค่าของที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ สิทธิประโยชน์ไม่มีตัวตน หรือสิทธิประโยชน์อื่น
 - 17.3 การกลับบัญชีประมาณการหนี้สินที่เกิดจากต้นทุนของการปรับโครงสร้าง
 - 17.4 การได้มาและการจำหน่ายไปซึ่งที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์
 - 17.5 ภาระผูกพันที่จะซื้อที่ดิน อาคารและอุปกรณ์
 - 17.6 การชำระค่าเสียหายที่เกิดจากการฟ้องร้อง
 - 17.7 การแก้ไขข้อผิดพลาดที่สำคัญสำหรับข้อมูลที่เคยนำเสนอในงวดก่อน
 - 17.8 (ย่อหน้านี้ไม่ใช่)
 - 17.9 การผิณฑ์ชำระหนี้หรือการผิณฑ์เงินตามสัญญาเงินกู้ที่ยังไม่มีการแก้ไขให้ดีขึ้น ณ วันที่ก่อนหรือในวันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน
 - 17.10 รายการกับบุคคลและกิจการที่เกี่ยวข้องกัน
18. มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่นได้กำหนดการเปิดเผยข้อมูลซึ่งต้องมีในงบการเงิน ในความหมายดังกล่าวงบการเงิน หมายถึง งบการเงินแบบสมบูรณ์ ซึ่งปกติจะรวมอยู่ในรายงานประจำปีและบางครั้งจะรวมอยู่ในรายงานอื่น ๆ เว้นแต่เรื่องที่กำหนดในย่อหน้าที่ 16.9 กิจการไม่จำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูลตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น หากกิจการเลือกแสดงงบการเงินระหว่างกาลแบบย่อและหมายเหตุประกอบงบการเงินที่กำหนด แทนการนำเสนองบการเงินแบบสมบูรณ์
- การเปิดเผยข้อมูลตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน**
19. หากงบการเงินระหว่างกาลได้จัดทำขึ้นตามมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ กิจการต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงดังกล่าว งบการเงินระหว่างกาลต้องไม่รายงานว่าจัดทำตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินหากไม่ได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดทั้งหมดของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน
- งวดที่ต้องนำเสนองบการเงินระหว่างกาล**
20. รายงานระหว่างกาลต้องรวมงบการเงินระหว่างกาลแบบสมบูรณ์หรือแบบย่อสำหรับงวดต่าง ๆ ดังต่อไปนี้
- 20.1 งบแสดงฐานะการเงิน ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาลปัจจุบัน และงบแสดงฐานะการเงินเปรียบเทียบ ณ วันสิ้นงวดปีบัญชีล่าสุดที่ผ่านมา
 - 20.2 งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จสำหรับงวดระหว่างกาลปัจจุบันและงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จที่แสดงยอดสะสมตั้งแต่ต้นปีบัญชีปัจจุบันจนถึงวันสิ้นงวดระหว่างกาลและงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จเปรียบเทียบ เพื่อการเปรียบเทียบสำหรับช่วงเวลาเดียวกันของปีก่อน

ตามข้อกำหนดในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนอ
งบการเงิน รายงานระหว่างกาลอาจจะนำเสนอแต่ละงวดเป็นงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ
แบบขั้นตอนเดียวหรือแสดงส่วนประกอบของกำไรหรือขาดทุน (งบเฉพาะกำไรขาดทุน)
โดยส่วนที่สองจะเริ่มต้นด้วยกำไรหรือขาดทุนรวมถึงแสดงส่วนประกอบของรายได้
อื่น ๆ ที่แสดงอยู่ในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น (งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ)

- 20.3 งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้นซึ่งแสดงยอดสะสมตั้งแต่ต้นปีบัญชีปัจจุบัน
จนถึงวันสิ้นงวดระหว่างกาล พร้อมทั้งงบการเงินเปรียบเทียบดังกล่าวเพื่อเปรียบเทียบ
กับช่วงเวลาเดียวกันของปีก่อน
- 20.4 งบกระแสเงินสดซึ่งแสดงยอดสะสมตั้งแต่ต้นปีบัญชีปัจจุบันจนถึงวันสิ้นงวด
ระหว่างกาล พร้อมทั้งงบกระแสเงินสดเปรียบเทียบ เพื่อเปรียบเทียบกับช่วงเวลา
เดียวกันของปีก่อน
21. สำหรับกิจการที่ธุรกิจมีการขึ้นลงตามฤดูกาลอย่างเห็นได้ชัด ข้อมูลทางการเงินสำหรับงวดสิบสองเดือน
สิ้นสุดของงวดระหว่างกาล และข้อมูลเปรียบเทียบสำหรับช่วงเวลาเดียวกันของสิบสองเดือนก่อน
จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้งบการเงิน ดังนั้น กิจการที่ธุรกิจมีการขึ้นลงตามฤดูกาลอย่างเห็นได้ชัด
ควรเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวเพิ่มเติมจากข้อกำหนดที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 20
22. ภาคผนวก ก แสดงตัวอย่างของรอบระยะเวลาบัญชีที่ต้องนำเสนอสำหรับกิจการที่นำเสนอ
งบการเงินทุกงวดครึ่งปี และทุกไตรมาส

ความมีสาระสำคัญ

23. ในการพิจารณาว่าข้อมูลแต่ละรายการนั้น ควรรับรู้ วัตถุประสงค์ จัดประเภท และเปิดเผยอย่างไร
ในงบการเงินระหว่างกาล กิจการต้องประเมินความมีสาระสำคัญของรายการโดยสัมพันธ์กับ
ข้อมูลทั้งหมดอยู่ในงบการเงินระหว่างกาล ในการประเมินความมีสาระสำคัญ กิจการต้อง
ตระหนักว่าในงบการเงินระหว่างกาล กิจการอาจต้องใช้ในการประมาณการในการวัดมูลค่า
มากกว่าที่ใช้ในการวัดมูลค่าในงบการเงินประจำปี
24. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8
(ปรับปรุง 2552) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด
ระบุว่าข้อมูลจะถือว่ามีสาระสำคัญหากการไม่แสดงข้อมูลหรือการแสดงผลผิดพลาดมีผลกระทบ
ต่อการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้งบการเงิน มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง
การนำเสนองบการเงิน กำหนดให้กิจการเปิดเผยรายการที่มีสาระสำคัญ แยกต่างหากจากรายการอื่น
ตัวอย่างเช่น การดำเนินงานที่ยกเลิก และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง นโยบาย
การบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด กำหนดให้เปิดเผยเรื่องการ
เปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี ข้อผิดพลาด การเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชี มาตรฐานการบัญชี
ทั้งสองฉบับไม่ได้ระบุจำนวนเพื่อใช้ในการตัดสินความมีสาระสำคัญของข้อมูล

25. แม้ว่ากิจการต้องอาศัยดุลยพินิจในการประเมินความมีสาระสำคัญเพื่อจัดทำรายงานทางการเงิน มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดให้กิจการใช้ข้อมูลของงวดระหว่างกาลเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา รับรู้และเปิดเผยข้อมูลที่แสดงในงบการเงินระหว่างกาลนั้น ดังนั้น กิจการจะรับรู้และเปิดเผย ข้อมูลของรายการ เช่น รายการที่ไม่ปกติ การเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลง ประมาณการ และข้อผิดพลาดที่สำคัญ ตามเกณฑ์ของความมีสาระสำคัญเมื่อเทียบกับข้อมูลที่แสดง อยู่ในงวดระหว่างกาล เพื่อหลีกเลี่ยงความเข้าใจผิดที่อาจเป็นผลจากการไม่เปิดเผยข้อมูล กิจการ ต้องตระหนักอยู่เสมอว่างบการเงินระหว่างกาลต้องให้ข้อมูลทุกอย่างที่ทำให้ผู้ใช้งบการเงินสามารถ เข้าใจถึงฐานะการเงินและผลการดำเนินงานของกิจการในงวดระหว่างกาลนั้น

การเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินประจำปี

26. หากการประมาณการจำนวนเงินที่ได้รายงานไว้ในงบการเงินระหว่างกาลของงวดก่อน มีการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นนัยสำคัญในงวดระหว่างกาลงวดสุดท้ายของรอบปีบัญชี โดยที่ กิจการจะไม่ได้นำเสนองบการเงินระหว่างกาลงวดสุดท้ายนี้แยกต่างหาก กิจการต้องเปิดเผย ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะและจำนวนของการเปลี่ยนแปลงประมาณการในหมายเหตุประกอบ งบการเงินของงบการเงินประจำปีสำหรับรอบปีบัญชีนั้น
27. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการ ทางบัญชี และข้อผิดพลาด กำหนดให้กิจการต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะ และจำนวนเงิน (ถ้าปฏิบัติได้) ของการเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีที่มีผลกระทบอย่างมีสาระสำคัญใน งวดปัจจุบัน หรือที่คาดว่าจะมีผลกระทบอย่างมีสาระสำคัญในงวดต่อมา ส่วนมาตรฐานการบัญชี ฉบับนี้กำหนดให้กิจการต้องเปิดเผยข้อมูลที่คล้ายคลึงกันในงบการเงินระหว่างกาลตามที่กำหนดไว้ใน ย่อหน้าที่ 16.4 ตัวอย่างของการเปลี่ยนแปลงประมาณการในงวดระหว่างกาลงวดสุดท้ายที่ต้อง เปิดเผย ได้แก่ การปรับลดมูลค่าสินค้าคงเหลือ การปรับโครงสร้าง หรือผลขาดทุนจากการด้อยค่าที่ได้เคย รายงานไว้ในงวดระหว่างกาลงวดก่อนของรอบปีบัญชีเดียวกัน การเปิดเผยข้อมูลตามข้อกำหนดที่ ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 26 สอดคล้องกับข้อกำหนดในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี และข้อผิดพลาด แต่มีขอบเขตที่แคบกว่า คือ เกี่ยวข้องเฉพาะข้อมูลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงประมาณการ กิจการไม่ต้องรวมข้อมูลทางการเงิน เพิ่มเติมที่เปิดเผยในงบการเงินระหว่างกาลไว้ในงบการเงินประจำปี

การรับรู้รายการและการวัดมูลค่า

การใช้นโยบายการบัญชีเดียวกันกับงบการเงินประจำปี

28. กิจการต้องใช้นโยบายการบัญชีเดียวกันสำหรับงบการเงินระหว่างกาลและงบการเงินประจำปี เว้นแต่นโยบายการบัญชีที่เปลี่ยนแปลงภายหลังวันที่ในงบการเงินประจำปีล่าสุดนั้นจะใช้ใน งบการเงินประจำปีถัดไป อย่างไรก็ตาม ความถี่ในการรายงานของกิจการ (ไม่ว่ากิจการจะ นำเสนองบการเงินเป็น รายปี ทุกงวดครึ่งปี หรือทุกไตรมาส) ต้องไม่มีผลกระทบต่อ

วัดผลการดำเนินงานประจำปี เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว การวัดมูลค่าเพื่อจัดทำงบการเงินระหว่างกาลต้องจัดทำตามเกณฑ์ยอดสะสมจากต้นปีบัญชีถึงปัจจุบัน

29. ข้อกำหนดที่ว่ากิจการต้องใช้นโยบายการบัญชีเดียวกันสำหรับงบการเงินระหว่างกาลและงบการเงินประจำปีอาจทำให้ดูเหมือนว่าการวัดมูลค่าในงวดระหว่างกาลเป็นอิสระจากระยะเวลารายงานอื่นๆ แต่ข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 28 ที่ว่าความถี่ในการนำเสนอของงบการเงินระหว่างกาลต้องไม่มีผลต่อการวัดมูลค่าของผลการดำเนินงานประจำปีชี้ให้เห็นว่างวดระหว่างกาลเป็นส่วนหนึ่งของงวดปีบัญชี เกณฑ์การวัดมูลค่าตามเกณฑ์ยอดสะสมจากต้นปีบัญชีถึงปัจจุบันทำให้กิจการต้องคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงประมาณการของจำนวนที่ได้รายงานไว้ในงวดระหว่างกาลก่อนๆ ในรอบปีบัญชีปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม หลักเกณฑ์ในการรับรู้รายการสินทรัพย์ หนี้สิน รายได้และค่าใช้จ่ายสำหรับงวดระหว่างกาลยังคงต้องเป็นหลักเกณฑ์เดียวกันกับที่ใช้ในงบการเงินประจำปี
30. ตัวอย่างการรับรู้รายการและการวัดมูลค่าของงบการเงินระหว่างกาล มีดังต่อไปนี้
- 30.1 หลักเกณฑ์ในการรับรู้และวัดมูลค่าผลขาดทุนจากการปรับลดมูลค่าสินค้าคงเหลือ ผลขาดทุนจากการปรับโครงสร้าง หรือผลขาดทุนจากการด้อยค่าของสินทรัพย์ ในงวดระหว่างกาลเป็นหลักเกณฑ์เดียวกันกับที่กิจการใช้ในจัดทำงบการเงินประจำปีไม่ว่ากิจการจะจัดทำงบการเงินระหว่างกาลหรือไม่ อย่างไรก็ตาม หากกิจการรับรู้และวัดมูลค่ารายการดังกล่าวในงวดระหว่างกาลงวดหนึ่งและเปลี่ยนแปลงประมาณการในงวดระหว่างกาลต่อมาในรอบปีบัญชีเดียวกัน กิจการต้องทำการเปลี่ยนแปลงประมาณการนั้นในงวดระหว่างกาลที่มีการเปลี่ยนแปลงไม่ว่าจะเป็นการบันทึกเพิ่มหรือกลับบัญชีรายการขาดทุนที่ได้บันทึกไปแล้ว
- 30.2 รายการที่ไม่ถือเป็นสินทรัพย์ตามคำนิยาม ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาล ต้องไม่บันทึกเป็นรายการรอการตัดบัญชีในงบแสดงฐานะการเงิน ด้วยเหตุผลที่ว่ากิจการต้องรอข้อมูลเพิ่มเติมในอนาคตก่อนที่จะกำหนดได้ว่ารายการดังกล่าวจะเป็นสินทรัพย์ตามคำนิยามหรือไม่ หรือด้วยเหตุผลที่ว่าจำนวนกำไรสุทธิของงวดระหว่างกาลแต่ละงวดในรอบปีบัญชีเดียวกันจะได้ไม่แตกต่างกันเกินไป
- 30.3 กิจการต้องรับรู้ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับภาษีเงินได้ในงวดระหว่างกาลแต่ละงวดด้วยประมาณการที่ดีที่สุดโดยอัตราที่ใช้ในการคำนวณต้องเป็นอัตราภาษีเงินได้ถัวเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักทั้งปีที่คาดว่าจะเกิดขึ้นของรอบปีบัญชีนั้น กิจการอาจปรับปรุงจำนวนภาษีเงินได้ค้างจ่ายในงวดระหว่างกาลต่อมาของรอบปีบัญชีเดียวกันหากการประมาณการของอัตราภาษีเงินได้ประจำปีเปลี่ยนแปลงไป
31. แม่บทการบัญชีเกี่ยวกับการจัดทำและนำเสนอของงบการเงิน (“แม่บทการบัญชี”) ระบุว่ากรรับรู้รายการคือ กระบวนการรวมรายการเข้าเป็นส่วนหนึ่งของงบดุลและงบกำไรขาดทุนหากรายการนั้นเป็นไปตามคำนิยามขององค์ประกอบและเข้าเกณฑ์การรับรู้รายการ คำนิยามของสินทรัพย์ หนี้สิน รายได้ และค่าใช้จ่าย ซึ่งเป็นหลักการพื้นฐานของการรับรู้รายการในงบการเงินไม่ว่าจะเป็นงบการเงินประจำปีหรืองบการเงินระหว่างกาล

32. กิจการต้องทดสอบถึงประโยชน์เชิงเศรษฐกิจในอนาคตที่จะได้รับจากสินทรัพย์ ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาลและวันสิ้นงวดบัญชี รายงานซึ่งโดยลักษณะแล้วไม่เข้าเงื่อนไขเป็นสินทรัพย์ตามคำนิยาม ณ วันสิ้นงวดบัญชีต้องไม่บันทึกเป็นสินทรัพย์ ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาล ในทำนองเดียวกันหนี้สิน ณ วันสิ้นงวดการรายงานระหว่างกาลต้องเป็นภาระผูกพันที่กิจการมีอยู่ ณ วันนั้น ซึ่งเป็นหลักการที่ถือปฏิบัติเช่นเดียวกับการรับรู้หนี้สิน ณ สิ้นรอบระยะเวลารายงานประจำปี
33. ลักษณะสำคัญของการเกิดรายการรายได้และค่าใช้จ่ายคือการมีกระแสเข้าและกระแสออกของสินทรัพย์และหนี้สินที่ได้เกิดขึ้นแล้ว ดังนั้นกิจการจะสามารถรับรู้รายการเป็นรายได้และค่าใช้จ่ายก็ต่อเมื่อกระแสเข้าหรือกระแสออกดังกล่าวเกิดขึ้นแล้ว ในทางกลับกันกิจการต้องไม่รับรู้รายการเป็นรายได้และค่าใช้จ่ายหากกระแสเข้าหรือกระแสออกนั้นยังไม่เกิดขึ้น แม้บทการบัญชีระบุว่ากิจการควรรับรู้ค่าใช้จ่ายในงบกำไรขาดทุนเมื่อประโยชน์เชิงเศรษฐกิจในอนาคตลดลงเนื่องจากมีการลดลงของสินทรัพย์หรือการเพิ่มขึ้นของหนี้สิน และเมื่อกิจการสามารถวัดค่าของประโยชน์เชิงเศรษฐกิจในอนาคตได้อย่างน่าเชื่อถือ อย่างไรก็ตาม แม้บทการบัญชีไม่อนุญาตให้กิจการรับรู้รายการเป็นสินทรัพย์หรือหนี้สินหากรายการนั้นไม่เป็นสินทรัพย์หรือหนี้สินตามคำนิยาม
34. ในการวัดมูลค่ารายการต่าง ๆ เช่น สินทรัพย์ หนี้สิน รายได้ ค่าใช้จ่าย และกระแสเงินสด ที่รายงานในงบการเงิน กิจการที่นำเสนอเฉพาะงบการเงินประจำปีสามารถใช้ข้อมูลทางบัญชีทั้งหมดที่มีอยู่ตลอดงวดบัญชี การวัดมูลค่าดังกล่าวเป็นการที่กิจการนำเกณฑ์ยอดสะสมจากต้นปีบัญชีถึงปัจจุบันมานำใช้นั่นเอง
35. กิจการที่นำเสนองบการเงินรายครึ่งปีสามารถใช้ข้อมูลที่มีอยู่จนถึงกลางปีหรือหลังจากนั้นเล็กน้อยเพื่อการวัดมูลค่าของงบการเงินสำหรับงวดครึ่งปีแรก และใช้ข้อมูลที่มีอยู่จนถึงวันสิ้นงวดบัญชีหรือหลังจากนั้นเล็กน้อยเพื่อการวัดมูลค่าของงบการเงินสำหรับงวดสิบสองเดือน การวัดมูลค่าสำหรับสิบสองเดือนต้องรวมถึงการเปลี่ยนแปลงประมาณการที่อาจเป็นไปได้ของจำนวนเงินที่เคยประมาณไว้สำหรับงวดหกเดือนแรก โดยไม่ต้องปรับย้อนหลังงบการเงินระหว่างกาลของงวดดังกล่าว อย่างไรก็ตาม ย่อหน้าที่ 16.4 และย่อหน้าที่ 26 กำหนดให้มีการเปิดเผยเกี่ยวกับลักษณะและจำนวนของการเปลี่ยนแปลงประมาณการที่มีนัยสำคัญ
36. กิจการที่นำเสนองบการเงินบ่อยครั้งกว่ารายครึ่งปีต้องวัดมูลค่าของรายได้และค่าใช้จ่ายสำหรับงวดระหว่างกาลแต่ละงวดโดยใช้เกณฑ์ยอดสะสมจากต้นปีบัญชีถึงปัจจุบัน โดยใช้ข้อมูลที่มีอยู่ขณะที่จัดทำงบการเงินแต่ละงวดนั้น จำนวนของรายได้และค่าใช้จ่ายที่แสดงในงวดระหว่างกาลปัจจุบันต้องรวมการเปลี่ยนแปลงประมาณการของจำนวนที่แสดงไว้ในงวดระหว่างกาลงวดก่อนของปีบัญชีเดียวกันโดยไม่ต้องปรับย้อนหลังงบการเงินระหว่างกาลงวดก่อน อย่างไรก็ตาม ย่อหน้าที่ 16.4 และย่อหน้าที่ 26 กำหนดให้มีการเปิดเผยเกี่ยวกับลักษณะและจำนวนเงินของการเปลี่ยนแปลงประมาณการที่มีนัยสำคัญ

รายได้ที่ได้รับตามฤดูกาล รายได้ที่ได้รับเป็นวัฏจักร หรือรายได้ที่ได้รับเป็นครั้งคราว

37. รายได้ที่ได้รับตามฤดูกาล รายได้ที่ได้รับเป็นวัฏจักร หรือรายได้ที่ได้รับเป็นครั้งคราวต้องไม่คาดการณ์หรือรอการรับรู้ ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาล หากการคาดการณ์หรือการรอรับรู้ดังกล่าวไม่เหมาะสม ณ วันสิ้นงวดปีบัญชีนั้นของกิจการ

38. ตัวอย่างของรายได้ที่ยังไม่เกิด ซึ่งกิจการไม่สามารถบันทึกเป็นรายได้ไว้ล่วงหน้า ได้แก่ รายได้จากเงินปันผล รายได้ค่าสิทธิ และเงินอุดหนุนจากรัฐบาล นอกจากนี้บางกิจการอาจได้รับรายได้ในงวดระหว่างกาลบางงวดสูงกว่างวดอื่น ๆ ในรอบปีบัญชีเดียวกันเป็นประจำ เช่น รายได้จากการขายสินค้าตามฤดูกาล กิจการต้องรับรู้รายการดังกล่าวเป็นรายได้ทั้งจำนวนเมื่อเกิดขึ้น

ต้นทุนที่เกิดขึ้นอย่างไม่สม่ำเสมอในระหว่างรอบปีบัญชี

39. ต้นทุนที่เกิดขึ้นอย่างไม่สม่ำเสมอในระหว่างปีบัญชีของกิจการ ต้องคาดการณ์หรือรอการรับรู้เพื่อวัตถุประสงค์ในการจัดทำรายงานในงวดระหว่างกาลก็ต่อเมื่อเป็นการเหมาะสมที่กิจการจะคาดการณ์หรือรอการรับรู้ต้นทุนดังกล่าว ณ วันสิ้นงวดปีบัญชี

การนำหลักการรับรู้รายการและการวัดมูลค่ามาปฏิบัติ

40. ภาคผนวก ข แสดงตัวอย่างการนำหลักการเกี่ยวกับการรับรู้รายการและการวัดมูลค่าตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 28 ถึง 39 มาปฏิบัติ

การใช้การประมาณการ

41. กิจการต้องใช้วิธีวัดมูลค่าที่ทำให้มั่นใจว่า ข้อมูลที่แสดงในงบการเงินระหว่างกาลสามารถเชื่อถือได้ รวมทั้งเปิดเผยข้อมูลทางการเงินทั้งหมดที่มีสาระสำคัญอย่างเหมาะสม เพื่อให้ผู้ใช้งบการเงินเข้าใจฐานะการเงินหรือผลการดำเนินงานของกิจการ กิจการอาจต้องอาศัยการประมาณการที่สมเหตุสมผลเพื่อวัดมูลค่ารายการบางรายการในงบการเงินประจำปีและงบการเงินระหว่างกาล ซึ่งตามปกติกิจการจำเป็นต้องใช้การประมาณการในการจัดทำงบการเงินระหว่างกาลมากกว่าที่ต้องใช้ในการจัดทำงบการเงินประจำปี

42. ภาคผนวก ค แสดงตัวอย่างของการใช้การประมาณการในการวัดมูลค่ารายการในงบการเงินระหว่างกาล

การปรับย้อนหลังงบการเงินระหว่างกาลของงวดก่อน

43. การเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชี นอกเหนือจากการถือปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลงที่กำหนดโดยมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับใหม่ กิจการต้อง

43.1 ปรับย้อนหลังงบการเงินระหว่างกาลของงวดก่อนในรอบปีบัญชีปัจจุบันและงบการเงินระหว่างกาลของรอบปีบัญชีก่อนที่นำมาเปรียบเทียบ ซึ่งจะปรับย้อนหลังในงบการเงิน

ประจำปีตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง นโยบายการบัญชี
การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี และข้อผิดพลาด

43.2 ปรับปรุงงบการเงินระหว่างกาลของงวดก่อนในรอบปีบัญชีปัจจุบันและงบการเงิน
ระหว่างกาลของรอบปีบัญชีก่อนที่นำมาเปรียบเทียบตามนโยบายการบัญชีใหม่โดยวิธี
เปลี่ยนทันทีเป็นต้นไปนับจากวันแรกสุดที่สามารถทำได้ในทางปฏิบัติ หากไม่สามารถ
ระบุถึงผลกระทบสะสม ณ วันต้นปีบัญชีจากการเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีที่มี
ผลกระทบต่อปีบัญชีก่อน ๆ ได้ในทางปฏิบัติ

44. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่ากิจการใช้นโยบายการบัญชีเดียวกัน
สำหรับรายการบัญชีประเภทเดียวกันตลอดปีบัญชี ตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2552)
เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด การเปลี่ยนแปลง
นโยบายการบัญชีต้องสะท้อนให้เห็นด้วยวิธีปรับย้อนหลังโดยกิจการต้องปรับข้อมูลทางการเงิน
ของงวดก่อนที่ย้อนหลังไปไกลที่สุดที่สามารถทำได้ในทางปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม หากกิจการ
ไม่สามารถกำหนดจำนวนสะสมที่ต้องใช้ปรับย้อนหลังงบการเงินของงวดก่อนได้ในทางปฏิบัติ
มาตรฐานการบัญชีฉบับดังกล่าวกำหนดให้กิจการสามารถใช้วิธีเปลี่ยนทันทีเป็นต้นไปนับจากวันแรก
สุดที่สามารถทำได้ในทางปฏิบัติ ส่วนผลกระทบตามย่อหน้าที่ 43 กำหนดให้กิจการที่เปลี่ยนแปลง
นโยบายการบัญชีในปีบัญชีปัจจุบัน ใช้วิธีปรับย้อนหลัง หรือหากไม่สามารถปฏิบัติได้ให้ใช้วิธีเปลี่ยน
ทันทีเป็นต้นไป แต่ต้องถือปฏิบัติตั้งแต่ต้นปีบัญชี
45. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ไม่อนุญาตให้กิจการใช้นโยบายการบัญชีที่แตกต่างกันในรอบปีบัญชี
เดียวกัน เนื่องจากจะทำให้การปันส่วนรายการระหว่างงวดทำได้ยาก นอกจากนี้ยังจะทำให้ผล
การดำเนินงานไม่มีความชัดเจน และทำให้เกิดความยากต่อการวิเคราะห์และความเข้าใจ
งบการเงินระหว่างกาล

วันถือปฏิบัติ

46. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ให้ถือปฏิบัติกับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่
1 มกราคม 2554 เป็นต้นไป ทั้งนี้ สนับสนุนให้นำไปใช้ก่อนวันถือปฏิบัติ
47. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน ปรับปรุงคำศัพท์ซึ่ง
ใช้กับมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ทำให้ต้องปรับปรุงย่อหน้าที่ 4 5 8 11 12 และ 20
ยกเลิกย่อหน้าที่ 13 และเพิ่มย่อหน้า 8ก และ 11ก ของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ กิจการต้องถือ
ปฏิบัติสำหรับการปรับปรุงดังกล่าวสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม
2554 แต่หากกิจการปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนอ
งบการเงินก่อนวันถือปฏิบัติ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวข้างต้นก็จะใช้ในรอบระยะเวลาบัญชีดังกล่าวด้วย

48. การปรับปรุงมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 3 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การรวมธุรกิจ (เมื่อมีการประกาศใช้) ทำให้ต้องปรับปรุงย่อหน้าที่ 16.9 ของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ กิจกรรมต้องถือปฏิบัติสำหรับการปรับปรุงดังกล่าวสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มหรือหลังจาก วันที่ 1 มกราคม 2554 แต่หากกิจกรรมปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 3 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การรวมธุรกิจ (เมื่อมีการประกาศใช้) ก่อนวันถือปฏิบัติ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวข้างต้นก็จะใช้ในรอบระยะเวลาบัญชีดังกล่าวด้วย

ภาคผนวก

ภาคผนวกนี้จัดทำขึ้นเพื่อเป็นแนวทางเท่านั้นและไม่ถือเป็นส่วนหนึ่งของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ ภาคผนวกนี้ได้จัดทำขึ้นโดยครอบคลุมเรื่องดังต่อไปนี้

ก การแสดงงวดบัญชีที่ต้องเสนอรายงาน

ข ตัวอย่างการนำหลักการรับรู้รายการและการวัดมูลค่ามาถือปฏิบัติ

ค ตัวอย่างการใช้การประมาณการ

ก. การแสดงงวดบัญชีที่ต้องเสนอรายงาน

ภาคผนวกนี้จัดทำขึ้นเพื่อแสดงตัวอย่างการถือปฏิบัติตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 20 เพื่อให้สามารถเข้าใจมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ได้ดียิ่งขึ้น

กิจการที่นำเสนองบการเงินระหว่างกาลทุกครั้งปี

ก1. กิจการที่มีงวดปีบัญชีสิ้นสุดวันที่ 31 ธันวาคม (ซึ่งเป็นไปตามปีปฏิทิน) ให้กิจการนำเสนองบการเงินระหว่างกาลไม่ว่าจะเป็นงบการเงินแบบสมบูรณ์หรือแบบย่อ สำหรับงวดครึ่งปีสิ้นสุดวันที่ 30 มิถุนายน 25X1 ดังต่อไปนี้

งบแสดงฐานะการเงิน

ณ วันที่	30 มิถุนายน 25X1	31 ธันวาคม 25X0
----------	------------------	-----------------

งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ

สำหรับงวดหกเดือนสิ้นสุดวันที่	30 มิถุนายน 25X1	30 มิถุนายน 25X0
-------------------------------	------------------	------------------

งบกระแสเงินสด

สำหรับงวดหกเดือนสิ้นสุดวันที่	30 มิถุนายน 25X1	30 มิถุนายน 25X0
-------------------------------	------------------	------------------

งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้น

สำหรับงวดหกเดือนสิ้นสุดวันที่	30 มิถุนายน 25X1	30 มิถุนายน 25X0
-------------------------------	------------------	------------------

กิจการที่นำเสนองบการเงินระหว่างกาลทุกไตรมาส

ก2. กิจการที่มีงวดปีบัญชีสิ้นสุดวันที่ 31 ธันวาคม (ซึ่งเป็นไปตามปีปฏิทิน) ให้กิจการนำเสนองบการเงินระหว่างกาลไม่ว่าจะเป็นงบการเงินแบบสมบูรณ์หรือแบบย่อ สำหรับไตรมาสสิ้นสุดวันที่ 30 มิถุนายน 25X1 ดังต่อไปนี้

งบแสดงฐานะการเงิน

ณ วันที่	30 มิถุนายน 25X1	31 ธันวาคม 25X0
----------	------------------	-----------------

งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ

สำหรับงวดหกเดือนสิ้นสุดวันที่	30 มิถุนายน 25X1	30 มิถุนายน 25X0
-------------------------------	------------------	------------------

สำหรับงวดสามเดือนสิ้นสุดวันที่	30 มิถุนายน 25X1	30 มิถุนายน 25X0
--------------------------------	------------------	------------------

งบกระแสเงินสด

สำหรับงวดหกเดือนสิ้นสุดวันที่	30 มิถุนายน 25X1	30 มิถุนายน 25X0
งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้น		
สำหรับงวดหกเดือนสิ้นสุดวันที่	30 มิถุนายน 25X1	30 มิถุนายน 25X0

ข. ตัวอย่างการนำหลักการรับรู้รายการและการวัดมูลค่ามาถือปฏิบัติ

ภาคผนวกนี้ทำขึ้นเพื่อแสดงตัวอย่างการนำหลักการรับรู้รายการและการวัดมูลค่ามาถือปฏิบัติตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 28 ถึง 39 เพื่อให้สามารถเข้าใจมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ได้ดียิ่งขึ้น

ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและค่าประกันภัยที่กิจการผู้จ้างออกให้

- ข1. หากกิจการรับภาระภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาแทนลูกจ้างหรือจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนประกันภัยที่รัฐบาลสนับสนุน ซึ่งจำนวนที่ต้องจ่ายมีการคำนวณเป็นรายปี ค่าใช้จ่ายส่วนที่เกี่ยวข้องกันให้กิจการผู้จ้างรับรู้ในงวดระหว่างกาล โดยใช้ประมาณการอัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาหรืออัตรากำไรเฉลี่ยของปี แม้ว่าจำนวนที่จ่ายส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในช่วงต้นงวดปีบัญชี ตัวอย่างที่พบโดยทั่วไปคือ ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาหรือค่าประกันภัยที่กิจการผู้จ้างออกให้ซึ่งอาจกำหนดว่าออกให้จนถึงระดับสูงสุดระดับหนึ่งที่กำหนดไว้ของเงินได้ของพนักงานแต่ละคน สำหรับพนักงานที่มีรายได้สูง เงินได้อาจถึงระดับเงินได้สูงสุดที่กำหนดนั้นก่อนวันสิ้นงวดปีบัญชีที่กิจการผู้จ้างไม่ต้องออกเงินให้อีกต่อไปจนถึงวันสิ้นปี

การยกเครื่องหรือการบำรุงรักษาครั้งใหญ่ที่ทำเป็นระยะ ๆ ตามแผนที่วางไว้

- ข2. ต้นทุนของการยกเครื่องหรือการบำรุงรักษาครั้งใหญ่ที่ทำเป็นระยะ ๆ ตามแผนที่วางไว้หรือรายจ่ายที่มีลักษณะเป็นฤดูกาลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในช่วงหลังของปี กิจการต้องไม่คาดการณ์เพื่อบันทึกบัญชีในงบการเงินระหว่างกาล นอกจากว่ากิจการมีภาระผูกพันตามกฎหมายหรือจากการอนุমানแล้ว กิจการที่มีความตั้งใจหรือมีความจำเป็นที่จะก่อให้เกิดรายจ่ายในอนาคตไม่อาจถือได้ว่ากิจการมีภาระผูกพัน

ประมาณการหนี้สิน

- ข3. กิจการต้องรับรู้ประมาณการหนี้สินหากกิจการไม่มีทางเลือกอื่น เว้นแต่กิจการจะต้องโอนประโยชน์เชิงเศรษฐกิจอันเป็นผลของเหตุการณ์ที่เกิดจากภาระผูกพันตามกฎหมายหรือจากการอนุমান กิจการต้องบันทึกปรับปรุงจำนวนภาระหนี้สินให้สูงขึ้นหรือต่ำลงพร้อมทั้งรับรู้รายการผลขาดทุนหรือรายการผลกำไรในกำไรหรือขาดทุน หากจำนวนของประมาณการหนี้สินที่ดีที่สุดของกิจการมีการเปลี่ยนแปลงไป

- ข4. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดให้กิจการใช้เกณฑ์ในการรับรู้ และวัดมูลค่าประมาณการหนี้สิน ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาลเช่นเดียวกับที่ใช้ ณ วันสิ้นงวดปีบัญชี การมีอยู่หรือไม่มีอยู่ของภาระผูกพัน

ที่กิจการต้องโอนประโยชน์เชิงเศรษฐกิจออกไปนั้นมิได้ขึ้นอยู่กับปัจจัยของช่วงเวลาของการรายงาน แต่เป็นเรื่องข้อเท็จจริง

โบนัสปลายปี

ข5. ลักษณะของการจ่ายโบนัสปลายปีมีความแตกต่างกันไปในแต่ละกิจการ กิจการบางกิจการจ่ายโบนัสให้พนักงานเฉพาะที่ปฏิบัติงานตลอดช่วงเวลาที่กำหนด กิจการบางกิจการจ่ายโบนัสตามผลการดำเนินงานรายเดือน รายไตรมาสหรือรายปี การจ่ายโบนัสอาจขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้บริหารหรือเป็นไปตามสัญญาที่ได้ตกลงกันไว้หรือเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่เคยถือปฏิบัติมาในปีก่อน

ข6. โบนัสจะรับรู้ในงวดระหว่างกาลได้ก็ต่อเมื่อ

ข6.1 การให้โบนัสนั้นเป็นไปตามภาระผูกพันตามกฎหมาย หรือเป็นไปตามที่ถือปฏิบัติมาในอดีตอันถือได้ว่าภาระผูกพันได้เกิดขึ้นจากการอนุมัติ ซึ่งกิจการไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากจะต้องจ่ายเงินโบนัสนั้น

ข6.2 สามารถระบุประมาณการโบนัสนั้นได้อย่างน่าเชื่อถือ (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่อง ผลประโยชน์ของพนักงาน (เมื่อมีการประกาศใช้))

จำนวนเงินที่ต้องจ่ายตามสัญญาเช่าที่อาจเกิดขึ้น

ข7. จำนวนเงินที่ต้องจ่ายตามสัญญาเช่าที่อาจเกิดขึ้นเป็นตัวอย่างของภาระผูกพันตามกฎหมายหรือจากการอนุมัติ ที่ผู้เช่าควรรับรู้เป็นหนี้สิน หากสัญญาเช่ามีเงื่อนไขว่าการชำระค่าเช่าในอนาคตขึ้นอยู่กับว่าผู้เช่าสามารถทำรายได้จากการขายประจำปีถึงระดับที่กำหนดไว้ในสัญญา ภาระผูกพันจะถือได้ว่าเกิดขึ้นในงวดระหว่างกาลของงวดบัญชีก่อนที่ผู้เช่าจะมีรายได้จากการขายถึงระดับที่กำหนดไว้ในสัญญา หากผู้เช่าคาดการณ์ได้อย่างแน่นอนว่าผู้เช่าจะสามารถมีรายได้จากการขายได้ตามที่กำหนดไว้ และผู้เช่าไม่มีทางเลือกอื่นใดนอกจากการชำระเงินค่าเช่าในอนาคต

สินทรัพย์ไม่มีตัวตน

ข8. กิจการต้องใช้คำนิยามและเกณฑ์ในการรับรู้สินทรัพย์ไม่มีตัวตนสำหรับงวดระหว่างกาล เช่นเดียวกับที่ใช้สำหรับงวดสิ้นปีบัญชี กิจการต้องรับรู้รายการที่เกิดขึ้นก่อนแต่ไม่เป็นไปตามเงื่อนไขทุกข้อของการรับรู้เป็นสินทรัพย์ไม่มีตัวตนเป็นค่าใช้จ่าย ส่วนรายการที่เกิดขึ้นและเข้าเงื่อนไขทุกข้อของการรับรู้สินทรัพย์ไม่มีตัวตนกิจการต้องรับรู้เป็นต้นทุนของสินทรัพย์ไม่มีตัวตน การเลื่อนรับรู้การเป็นค่าใช้จ่ายโดยการตั้งเป็นสินทรัพย์ในงบแสดงฐานะการเงินระหว่างกาลเพียงแต่คาดการณ์ว่าจะเข้าเงื่อนไขทุกข้อของการรับรู้เป็นสินทรัพย์ไม่มีตัวตนในภายหลังงวดบัญชีนั้นเป็นการไม่ถูกต้อง

เงินบำนาญ

- ข9. ค่าใช้จ่ายเงินบำนาญ สำหรับงวดระหว่างกาลคำนวณตามเกณฑ์ยอดสะสมจากต้นปีบัญชีถึงปัจจุบันโดยใช้อัตราต้นทุนเงินบำนาญที่กำหนด ณ วันสิ้นงวดปีก่อนโดยวิธีคณิตศาสตร์ประกันภัย และปรับปรุงสำหรับความผันผวนทางการตลาดที่มีนัยสำคัญนับตั้งแต่นั้น และปรับสำหรับการทยอยจ่ายชำระที่สำคัญ การจ่ายชำระหมด หรือการจ่ายครั้งเดียวที่สำคัญ

ค่าใช้จ่ายพนักงานเกี่ยวกับการพักร้อน วันหยุด การหยุดงานอื่นโดยได้รับค่าตอบแทน

- ข10. การที่พนักงานหยุดงานโดยได้รับค่าตอบแทนชนิดสะสม คือ วันหยุดงานที่ไม่ได้ใช้ในงวดปัจจุบันนั้นและสามารถยกยอดไปใช้ได้ในช่วงอนาคต กิจการต้องวัดค่ารายการจ่ายที่อาจเกิดขึ้นและภาระผูกพันของเวลาหยุดงานที่ได้รับค่าตอบแทนชนิดสะสมตามจำนวนที่กิจการคาดว่าจะต้องจ่ายสำหรับวันหยุดงานที่ยังไม่ได้ใช้แต่สามารถสะสมไปใช้ได้ ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่อง ผลประโยชน์ของพนักงาน (เมื่อมีการประกาศใช้) หลักเกณฑ์ดังกล่าวจะต้องนำมาถือปฏิบัติทั้งในงบการเงินระหว่างกาลและงบการเงินประจำปี ในทางกลับกันกิจการต้องไม่รับรู้ค่าใช้จ่ายหรือหนี้สินสำหรับวันหยุดงานที่ได้รับค่าตอบแทนแต่ไม่ถึงว่าสะสมได้ ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานระหว่างกาลเช่นเดียวกับที่กิจการจะต้องปฏิบัติ ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานประจำปี

รายการที่เกิดอย่างไม่สม่ำเสมอแต่มีแผนที่จะจ่าย

- ข11. งบประมาณของกิจการอาจรวมรายการบางประเภทที่คาดว่าจะเกิดขึ้นอย่างไม่สม่ำเสมอในระหว่างงวดบัญชี เช่น เงินบริจาค ค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมพนักงาน ค่าใช้จ่ายเหล่านี้โดยทั่วไปขึ้นอยู่กับความคิดเห็นของผู้บริหาร แม้ว่าจะมีการวางแผนเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายเหล่านี้และมีแนวโน้มว่าจะเกิดค่าใช้จ่ายเหล่านี้ทุกปี กิจการไม่สามารถรับรู้รายการที่ยังไม่เกิดขึ้นเป็นภาระผูกพัน ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานระหว่างกาลได้หากภาระผูกพันไม่ถึงเป็นหนี้สินตามค่านิยาม

การวัดมูลค่าภาษีเงินได้ระหว่างกาล

- ข12. ภาษีเงินได้ระหว่างกาลให้ตั้งค้างจ่ายไว้โดยใช้อัตราภาษีเดียวกับที่ใช้กับผลกำไรรวมทั้งปีที่คาดว่าจะได้ กล่าวคือ ภาษีเงินได้ระหว่างกาลคำนวณโดยใช้กำไรสุทธิก่อนภาษีเงินได้ของงวดระหว่างกาลคูณด้วยอัตราภาษีที่แท้จริงถ่วงเฉลี่ยทั้งปีที่ประมาณไว้
- ข13. ข้อกำหนดที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 28 ได้ระบุถึงการให้ใช้หลักเกณฑ์ในการรับรู้และวัดมูลค่าเดียวกันสำหรับงบการเงินระหว่างกาลและงบการเงินประจำปี ด้วยเหตุที่ภาษีเงินได้จะคำนวณโดยใช้เกณฑ์สำหรับปี ดังนั้น ภาษีเงินได้ระหว่างกาลจึงต้องคำนวณจากกำไรสุทธิก่อนภาษีเงินได้ของงวดระหว่างกาลคูณด้วยอัตราภาษีที่คาดว่าจะนำมาใช้กับกำไรรวมทั้งปีซึ่งเป็นอัตราภาษีเงินได้เฉลี่ยทั้งปีที่ประมาณไว้ การประมาณอัตราภาษีเงินได้ที่แท้จริงถ่วงเฉลี่ยทั้งปีจึงต้องสะท้อนถึงโครงสร้างอัตราภาษีแบบก้าวหน้าที่คาดว่าจะนำมาใช้กับกำไรรวมทั้งปี รวมถึงกฎหมายภาษี

อาการที่มีผลบังคับหรือผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงอัตราภาษีเงินได้ที่มีผลอย่างเป็นทางการเป็นสาระสำคัญ ในงวดบัญชีนั้น มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 12 เรื่อง ภาษีเงินได้ ให้แนวทางปฏิบัติเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นทางการเป็นสาระสำคัญในกฎหมายเกี่ยวกับอัตราภาษีเงินได้ การประมาณอัตราภาษีเงินได้เฉลี่ยทั้งปีจึงต้องมีการประมาณการขึ้นใหม่โดยใช้หลักคำนวณจากยอดกำไรสะสมทั้งปี ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ ตามย่อหน้าที่ 28 ของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ นอกจากนี้ ย่อหน้าที่ 16.4 ของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ กำหนดให้กิจการต้องเปิดเผยการเปลี่ยนแปลงประมาณการที่มีนัยสำคัญด้วย

ข14. ในขอบเขตที่พึงปฏิบัติได้ อัตราภาษีเงินได้ที่แท้จริงถัวเฉลี่ยทั้งปีต้องพิจารณาแยกเป็นแต่ละอัตราสำหรับแต่ละหน่วยภาษีโดยคุณกำไรสุทธิก่อนภาษีของงวดระหว่างกลางของแต่ละหน่วยภาษี ในทำนองเดียวกัน หากอัตราภาษีเงินได้ที่ใช้กับประเภทของเงินได้มีอัตราที่ต่างกัน (เช่น กำไรส่วนทุน (Capital Gains) หรือกำไรจากอุตสาหกรรมเฉพาะอย่าง) ในขอบเขตที่พึงปฏิบัติได้ อัตราภาษีเงินได้ที่ต่างกันต้องแยกใช้กับกำไรสุทธิก่อนภาษีของงวดระหว่างกลางสำหรับรายได้แต่ละประเภท ขณะที่อัตราภาษีดังกล่าวต้องการประมาณการที่ถูกต้องที่สุด แต่อาจไม่บรรลุผลในทุกกรณี ดังนั้น การใช้อัตราภาษีเงินได้ถัวเฉลี่ยของต่างหน่วยภาษีเงินได้หรือต่างประเภทเงินได้ อาจนำมาใช้ได้หากเป็นการประมาณการที่มีเหตุผลมากกว่าการใช้อัตราภาษีเงินได้แบบเฉพาะเจาะจง

ข15. ตัวอย่างต่อไปนี้แสดงการคำนวณภาษีเงินได้ตามที่กล่าวข้างต้น สมมติว่ากิจการแห่งหนึ่งจัดทำงบการเงินรายไตรมาสโดยคาดว่าจะมีกำไรสุทธิก่อนภาษีไตรมาสละ 10,000 บาท และต้องเสียภาษีเงินได้จากกำไรสุทธิสำหรับปีในอัตราร้อยละ 20 สำหรับ 20,000 บาทแรก และส่วนที่เกินกว่าจำนวนดังกล่าวต้องเสียภาษีในอัตราร้อยละ 30 โดยที่กำไรสุทธิของกิจการเป็นไปตามที่คาดการณ์ไว้ จำนวนภาษีเงินได้ที่แสดงในงบการเงินแต่ละไตรมาสจะมีจำนวนดังนี้

	ไตรมาสที่ 1	ไตรมาสที่ 2	ไตรมาสที่ 3	ไตรมาสที่ 4	รวมทั้งสิ้นงวดปี
ภาษีเงินได้ (บาท)	2,500	2,500	2,500	2,500	10,000
ภาษีเงินได้รวม 10,000 บาทนี้เป็นจำนวนภาษีที่คาดว่าจะต้องจ่ายซึ่งคำนวณจากกำไรสุทธิก่อนภาษีเงินได้สำหรับปีจำนวน 40,000 บาท					

ข16. ตัวอย่างต่อไปนี้ สมมติว่ากิจการแห่งหนึ่งซึ่งเสนองบการเงินรายไตรมาสมีกำไรสุทธิก่อนภาษีเงินได้ในไตรมาสแรกเป็นจำนวน 15,000 บาท แต่กิจการคาดว่าจะเกิดผลขาดทุนสุทธิไตรมาสละ 5,000 บาท ในสามไตรมาสต่อมา (ดังนั้น กำไรสุทธิก่อนภาษีสำหรับปีเท่ากับศูนย์) กิจการคาดว่าอัตราภาษีเงินได้เฉลี่ยทั้งปีจะอยู่ที่ร้อยละ 20 ภาษีเงินได้ที่แสดงในงบการเงินแต่ละไตรมาสแสดงได้ดังนี้

	ไตรมาสที่ 1	ไตรมาสที่ 2	ไตรมาสที่ 3	ไตรมาสที่ 4	รวมทั้งสิ้นงวดปี
ภาษีเงินได้ (บาท)	3,000	(1,000)	(1,000)	(1,000)	0

กรณีที่งวดปีบัญชีแตกต่างกันจากงวดปีภาษี

- ข17. ในกรณีที่งวดปีบัญชีแตกต่างจากงวดปีภาษี ภาษีเงินได้สำหรับงวดระหว่างกาลของงวดปีบัญชีให้ใช้อัตราภาษีเงินได้ที่แท้จริงถัวเฉลี่ยทั้งปีที่ประมาณการไว้แยกสำหรับแต่ละงวดปีภาษีคูณด้วยสัดส่วนจำนวนกำไรสุทธิก่อนภาษีเงิน ได้ของแต่ละปีภาษีนั้น
- ข18. ตัวอย่างเช่น กิจการแห่งหนึ่งมีงวดปีบัญชีสิ้นสุดวันที่ 30 มิถุนายน จัดทำงบการเงินรายไตรมาส และมีงวดปีภาษีสิ้นสุดวันที่ 31 ธันวาคม (งวดปีบัญชีเริ่มตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม ถึงวันที่ 30 มิถุนายน) โดยกิจการมีกำไรสุทธิก่อนภาษีไตรมาสละ 10,000 บาท อัตราภาษีเงินได้เฉลี่ยทั้งปีโดยประมาณอยู่ที่ร้อยละ 30 ในปีที่ 1 และร้อยละ 40 ในปีที่ 2

	ไตรมาส สิ้นสุดวันที่ 30 ก.ย.	ไตรมาส สิ้นสุดวันที่ 31 ธ.ค.	ไตรมาส สิ้นสุดวันที่ 31 มี.ค.	ไตรมาส สิ้นสุดวันที่ 30 มิ.ย.	สำหรับปี สิ้นสุดวันที่ 30 มิ.ย.
ภาษีเงินได้ (บาท)	3,000	3,000	4,000	4,000	14,000

รายการหักภาษี (เครดิตภาษี)

- ข19. หน่วยงานจัดเก็บภาษีบางแห่งยอมให้ผู้จ่ายภาษีหักภาษีจ่ายได้ด้วยยอดเงินของรายจ่ายเพื่อการลงทุน การส่งออก รายจ่ายเพื่อการวิจัยและพัฒนา หรือฐานภาษีอื่น ๆ โดยทั่วไปการใช้ประโยชน์ทางภาษีดังกล่าว จะส่งผลต่อการคำนวณอัตราประมาณการอัตราภาษีเงินได้ที่แท้จริงถัวเฉลี่ยทั้งปี เพราะว่ากฎหมายภาษีอากรและข้อบังคับส่วนใหญ่มักจะยอมให้หักภาษี (เครดิตภาษี) สำหรับการคำนวณภาษีสำหรับปี ในทางตรงกันข้ามประโยชน์ทางภาษีสำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวจะรับรู้ในการคำนวณค่าใช้จ่ายภาษีเงินได้ในงวดระหว่างกาลนั้นได้ ในทำนองเดียวกันอัตราภาษีอัตราพิเศษที่นำไปใช้คำนวณสำหรับเงินได้บางประเภทไม่สามารถนำมารวมคำนวณเพื่อหาอัตราภาษีที่แท้จริงประจำปีเพียงอัตราเดียว ยิ่งไปกว่านั้นในบางหน่วยงานจัดเก็บภาษีประโยชน์ทางภาษี หรือรายการหักภาษีรวมถึงกรณีที่เกี่ยวข้องกับรายจ่ายเพื่อการลงทุน และระดับของการส่งออกในการรายงานยอดคืนภาษีเงินได้ จะคล้ายคลึงกับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลมากกว่า และจะรับรู้ในการคำนวณในงวดระหว่างกาลได้เมื่อเกิดรายการดังกล่าวขึ้น

ผลขาดทุนทางภาษีและรายการหักภาษียกมาและยกไป

- ข20. ผลประโยชน์ทางภาษีของรายการขาดทุนทางภาษียกมาจะถูกสะท้อนอยู่ในงวดระหว่างกาลที่ผลขาดทุนทางภาษีซึ่งเกี่ยวข้องกันเกิดขึ้น มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 12 เรื่อง ภาษีเงินได้กำหนดไว้ว่า ผลประโยชน์ที่เกี่ยวกับผลขาดทุนทางภาษี ซึ่งสามารถยกมาชดเชยกับภาษีเงินได้

ในงวดปัจจุบันของงวดที่แล้วต้องรับรู้เป็นรายการทรัพย์สิน และต้องรับรู้รายการเช่นเดียวกัน ในการลดยอดค่าใช้จ่ายภาษีหรือเพิ่มยอดรายได้ภาษีที่เกี่ยวข้องกัน

- ข21. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 12 เรื่อง ภาษีเงินได้ กำหนดไว้ว่า กิจการต้องรับรู้สินทรัพย์ภาษีเงินได้ รอกการตัดบัญชีสำหรับขาดทุนทางภาษีที่ยังไม่ได้ใช้ยกไปและเครดิตภาษีที่ยังไม่ได้ใช้ ก็ต่อเมื่อมีความเป็นไปได้ค่อนข้างแน่ว่า กำไรทางภาษีในอนาคตของกิจการจะเพียงพอที่จะนำผลขาดทุนทางภาษีที่ยังไม่ได้ใช้และเครดิตภาษีที่ยังไม่ได้ใช้มาใช้ประโยชน์ได้ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 12 เรื่อง ภาษีเงินได้ ยังได้กำหนดกฎเกณฑ์สำหรับการประเมินความเป็นไปได้ของกำไรทางภาษี เพื่อว่าจะได้นำเอารายการขาดทุนทางภาษีและเครดิตภาษีที่ยังไม่ได้ใช้มาใช้ประโยชน์ได้ กฎเกณฑ์ดังกล่าวนั้นต้องนำมาถือปฏิบัติ ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาลแต่ละงวดและถ้าตรงตามกฎเกณฑ์ดังกล่าวผลขาดทุนทางภาษียกไปจะถูกนำไปใช้ในการคำนวณประมาณการอัตราภาษีเงินได้เฉลี่ยทั้งปี
- ข22. ตัวอย่างต่อไปนี สมมติว่ากิจการแห่งหนึ่งซึ่งเสนองบการเงินรายไตรมาสมีขาดทุนจากการดำเนินงานยกไปจำนวน 10,000 บาท เพื่อวัตถุประสงค์ในการคำนวณภาษีเงินได้ ณ วันเริ่มต้นของปีบัญชีปัจจุบันที่รายการสินทรัพย์ภาษีเงินได้รอกการตัดบัญชียังไม่มีกรรับรู้รายการ กิจการทำได้ 10,000 บาท ในไตรมาสแรกของปีปัจจุบัน และคาดว่าจะทำได้อีกไตรมาสละ 10,000 บาท สำหรับสามไตรมาสที่เหลือ โดยไม่รวมผลขาดทุนยกไป การคำนวณประมาณการอัตราภาษีเงินได้เฉลี่ยทั้งปีประมาณอยู่ที่ร้อยละ 40 ภาษีเงินได้ที่แสดงในงบการเงินแต่ละไตรมาส แสดงได้ดังนี้

	ไตรมาสที่ 1	ไตรมาสที่ 2	ไตรมาสที่ 3	ไตรมาสที่ 4	รวมทั้งสิ้นงวดปี
ภาษีเงินได้ (บาท)	3,000	3,000	3,000	3,000	12,000

การเปลี่ยนแปลงในราคาซื้อตามสัญญาหรือการเปลี่ยนแปลงในราคาที่จะเกิดขึ้น

- ข23. ส่วนลดปริมาณหรือส่วนลดราคาและการเปลี่ยนแปลงราคาตามสัญญาซื้อวัตถุดิบ แรงงาน หรือสินค้าและบริการอื่นให้คาดการณ์ในงวดระหว่างกาลทั้งทางด้านผู้ซื้อและผู้ขาย หากมีความเป็นไปได้ค่อนข้างแน่ว่า ส่วนลดและการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้เกิดขึ้นแล้วหรือจะมีผลกระทบ ดังนั้น ส่วนลดตามสัญญาและส่วนลดราคาจะต้องนำมาคาดการณ์ด้วย อย่างไรก็ตาม หากส่วนลดและการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวขึ้นอยู่กับดุลยพินิจ กิจการจะไม่คาดการณ์รายการดังกล่าว ในงวดระหว่างกาล เนื่องจากผลของสินทรัพย์และหนี้สินไม่เข้าเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในแม่บทการบัญชีที่ว่าสินทรัพย์ต้อง หมายถึง ทรัพยากรที่อยู่ในความควบคุมของกิจการ อันเป็นผลของเหตุการณ์ในอดีต และหนี้สินต้อง หมายถึง ภาระผูกพันในปัจจุบันของกิจการ ซึ่งการชำระภาระผูกพันนั้นคาดว่าจะส่งผลให้กิจการต้องสูญเสียทรัพยากรที่มีประโยชน์เชิงเศรษฐกิจออกไป

ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่าย

- ข24. ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่ายสำหรับงวดระหว่างกาลให้คำนวณจากสินทรัพย์ที่มีอยู่ในงวดระหว่างกาลนั้น ทั้งนี้ไม่รวมสินทรัพย์ที่วางแผนว่าจะได้มาหรือจำหน่ายออกไปในงวดต่อมาของปีการเงินนั้น

สินค้ำคงเหลือ

- ข25. การวัดมูลค่าสินค้ำคงเหลือในงบการเงินสำหรับงวดระหว่างกาลต้องใช้หลักการเดียวกันกับงบการเงินสำหรับงวดบัญชี มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 2 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง สินค้ำคงเหลือ กำหนดวิธีรับรู้หรือการวัดมูลค่าสินค้ำคงเหลือ ปัญหายุ่งยากเฉพาะที่เกี่ยวกับสินค้ำคงเหลือ ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานทางการเงินวันใดวันหนึ่งเป็นเพราะความจำเป็นที่จะคำนวณปริมาณสินค้ำคงเหลือ ต้นทุน และมูลค่าสุทธิที่จะได้รับ แม้ว่ากิจการใช้หลักการเดียวกันในการวัดมูลค่าสินค้ำคงเหลือระหว่างกาล เพื่อที่จะประหยัดต้นทุนและเวลา บ่อยครั้งที่กิจการมักจะใช้วิธีการประมาณการในการวัดมูลค่าสินค้ำคงเหลือ ณ งวดระหว่างกาลมากกว่า ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานประจำปี ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของการทดสอบมูลค่าสุทธิที่จะได้รับของสินค้ำคงเหลือ ณ วันที่ในงวดระหว่างกาล และการจัดการกับผลต่างของต้นทุนการผลิตในงวดระหว่างกาล

มูลค่าสุทธิที่จะได้รับของสินค้ำคงเหลือ

- ข26. มูลค่าสุทธิที่จะได้รับของสินค้ำคงเหลือ พิจารณาโดยอ้างอิงจากราคาขายและต้นทุนบวกค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการขาย ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาล กิจการจะกลับรายการปรับลดมูลค่าของสินค้ำคงเหลือให้เป็นมูลค่าสุทธิที่จะได้รับที่เคยบันทึกไว้ ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาลถัดมาก็ต่อเมื่อมีความเหมาะสมที่กิจการจะสามารถทำเช่นนั้นได้สำหรับวันสิ้นงวดบัญชีนั้น

- ข27. (ย่อหน้านี้ไม่ใช้)

ผลต่างของต้นทุนการผลิตในงวดระหว่างกาล

- ข28. ผลต่างของต้นทุนการผลิตของที่เกิดจากผลต่างด้านราคา ประสิทธิภาพ ค่าใช้จ่ายและปริมาณของกิจการที่ประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมการผลิต จะรับรู้ในกำไรขาดทุน ณ วันที่ในงวดระหว่างกาล เช่นเดียวกับที่รับรู้ในกำไรขาดทุนสำหรับงวดบัญชี การเลื่อนการรับรู้ผลต่างของต้นทุนการผลิตโดยคาดหวังว่าจะได้รับชดเชย ณ วันสิ้นงวดบัญชี อาจเป็นการไม่เหมาะสมเพราะอาจส่งผลให้การรายงานสินค้ำคงเหลือในงบการเงินระหว่างกาลแสดงมูลค่าที่สูงหรือต่ำกว่าต้นทุนการผลิตที่แท้จริง

รายการผลกำไรหรือรายการผลขาดทุนจากการแปลงค่าเงินตราต่างประเทศ

- ข29. การบันทึกรายการกำไรหรือรายการขาดทุนจากการแปลงค่าเงินตราต่างประเทศในงบการเงินระหว่างกาลต้องใช้หลักการเดียวกันกับที่ใช้ในงบการเงินประจำปี

- ข30. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 21 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ (เมื่อมีการประกาศใช้) ได้กำหนดวิธีการแปลงค่างบการเงินของกิจการในต่างประเทศให้เป็นสกุลเงินที่ใช้รายงาน ข้อกำหนดดังกล่าวรวมถึงแนวทางสำหรับการใช้อัตราถัวเฉลี่ย หรืออัตราปิด และยังรวมถึงแนวทางสำหรับการบันทึกผลของรายการปรับปรุงจากการแปลงค่างบการเงินของกิจการในต่างประเทศว่าควรแสดงในรายการกำไรหรือขาดทุนหรือในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น เพื่อให้สอดคล้องกับมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 21 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ (เมื่อมีการประกาศใช้) กิจการจึงควรใช้อัตราถัวเฉลี่ยและอัตราปิดของงวดระหว่างกาลนั้น กิจการจะไม่ได้คาดการณ์ถึงการเปลี่ยนแปลงในอนาคตของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศสำหรับเวลาที่เหลืออยู่ของปีการเงินปัจจุบันในการแปลงค่างบการเงินของกิจการในต่างประเทศ ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาล
- ข31. หากมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 21 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ (เมื่อมีการประกาศใช้) กำหนดให้รับรู้การปรับปรุงจากการแปลงค่างบการเงินของกิจการในต่างประเทศเป็นรายได้หรือค่าใช้จ่ายในงวดที่เกิดขึ้น กิจการต้องใช้หลักการเดียวกันนี้กับงบการเงินระหว่างกาลในแต่ละงวด ทั้งนี้กิจการไม่ควรเลื่อนการรับรู้การปรับปรุงจากการแปลงค่าดังกล่าวในงบการเงินระหว่างกาล แม้กิจการคาดว่าจะมีการกลับรายการผลต่างดังกล่าวก่อนวันสิ้นงวดปีบัญชีก็ตาม

งบการเงินระหว่างกาลในภาวะเศรษฐกิจที่มีเงินเฟ้ออย่างรุนแรง

- ข32. งบการเงินระหว่างกาลในภาวะเศรษฐกิจที่มีเงินเฟ้ออย่างรุนแรงให้จัดทำขึ้นโดยใช้หลักการเดียวกันกับที่ใช้ในการจัดทำงบการเงินประจำปี
- ข33. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 29 เรื่อง การรายงานทางการเงินภายใต้ระบบเศรษฐกิจที่มีภาวะเงินเฟ้ออย่างรุนแรง กำหนดให้งบการเงินของกิจการที่รายงานในสภาวะเศรษฐกิจที่มีภาวะเงินเฟ้ออย่างรุนแรงต้องจัดทำโดยใช้หน่วยการวัดค่าปัจจุบัน ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน และต้องแสดงผลกำไรหรือผลขาดทุนจากรายการที่เป็นตัวเงินสุทธิไว้ในกำไรสุทธิ นอกจากนี้ กิจการต้องนำข้อมูลในงบการเงินของงวดก่อนที่นำมาเปรียบเทียบมาปรับใหม่โดยใช้อัตราแลกเปลี่ยนในปัจจุบัน
- ข34. กิจการต้องใช้หลักการบัญชีเดียวกัน ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาล ในการแสดงข้อมูลระหว่างกาลทั้งหมดในรูปของหน่วยการวัดค่าจนถึงวันสิ้นงวดระหว่างกาล ด้วยการรายงานผลกำไรหรือผลขาดทุนจากฐานะที่เป็นตัวเงินสุทธิแสดงในกำไรสุทธิงวดระหว่างกาล กิจการไม่รับรู้รายการผลกำไรหรือผลขาดทุนดังกล่าวโดยใช้จำนวนที่เป็นรายปี และไม่นำอัตราเงินเฟ้อรายปีที่ประมาณขึ้นมาใช้ในการจัดทำงบการเงินระหว่างกาลในประเทศที่มีอัตราเงินเฟ้ออย่างรุนแรง

การด้อยค่าของสินทรัพย์

- ข35. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 36 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การด้อยค่าของสินทรัพย์ กำหนดให้กิจการต้องรับรู้การด้อยค่าของสินทรัพย์ทันทีหากสินทรัพย์นั้นมีมูลค่าที่คาดว่าจะได้รับคืนลดลงต่ำกว่าราคาตามบัญชี
- ข36. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดให้กิจการใช้วิธีทดสอบ การรับรู้ และการกลับบัญชีรายการด้อยค่าของสินทรัพย์ ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาลเช่นเดียวกับที่ใช้ ณ วันสิ้นงวดปีบัญชี แต่มิได้หมายความว่ากิจการต้องคำนวณการด้อยค่าของสินทรัพย์อย่างละเอียดทุกวันสิ้นงวดระหว่างกาล อย่างไรก็ตาม กิจการต้องสอบทานว่ามีเหตุบ่งชี้ว่าสินทรัพย์ของกิจการมีการด้อยค่าอย่างเป็นสาระสำคัญหรือไม่ นับตั้งแต่วันสิ้นงวดปีบัญชีล่าสุด ทั้งนี้เพื่อพิจารณาว่ากิจการจำเป็นต้องคำนวณการด้อยค่าของสินทรัพย์หรือไม่

ค. ตัวอย่างการใช้การประมาณการ

ภาคผนวกนี้ทำขึ้นเพื่อแสดงตัวอย่างการนำหลักการบัญชีมาใช้ตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 41 ของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ เพื่อให้สามารถเข้าใจมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ได้ดียิ่งขึ้น

- ค1. **สินค้าคงเหลือ** กิจการอาจไม่จำเป็นต้องนับและตีราคาสินค้าคงเหลืออย่างสมบูรณ์ ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาลแต่ควรมีการนับและตีราคาสินค้าคงเหลือทั้งหมดอย่างสมบูรณ์ ณ วันสิ้นงวดปีบัญชี ในงวดระหว่างกาลอาจเป็นการเพียงพอที่กิจการจะใช้การประมาณการจากกำไรขั้นต้น
- ค2. **การจัดประเภทรายการหมุนเวียนและไม่หมุนเวียนของสินทรัพย์และหนี้สิน** งบการเงินประจำปีอาจต้องการความถูกต้องในการจัดประเภทสินทรัพย์และหนี้สิน รวมถึงการหมุนเวียนและไม่หมุนเวียนของรายการดังกล่าวมากกว่างบการเงินระหว่างกาล
- ค3. **ประมาณการหนี้สิน** การพิจารณาความเหมาะสมของจำนวนประมาณการหนี้สินที่บันทึก (เช่น การตั้งประมาณการหนี้สินจากการรับประกัน ประมาณการค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม หรือ การประมาณการค่าใช้จ่ายในการบูรณะ) ในบางครั้งอาจยุ่งยาก สิ้นเปลืองเวลาและค่าใช้จ่าย ในบางครั้งกิจการอาจใช้ผู้เชี่ยวชาญภายนอกช่วยในการคำนวณประมาณการดังกล่าวสำหรับงบการเงินประจำปี ในการจัดทำงบการเงินระหว่างกาล กิจการอาจประมาณการโดยปรับปรุงตัวเลขจากประมาณการในงบการเงินประจำปีก่อนแทนการใช้ผู้เชี่ยวชาญภายนอกเพื่อทำการคำนวณใหม่
- ค4. **เงินบ้านอายุ** มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่อง ผลประโยชน์ของพนักงาน (เมื่อมีการประกาศใช้) กำหนดให้กิจการต้องพิจารณามูลค่าปัจจุบันของภาระผูกพันของผลประโยชน์ที่กำหนดไว้และมูลค่าราคาตลาดของสินทรัพย์โครงการ ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานแต่ละครั้ง และสนับสนุนให้กิจการใช้นักคณิตศาสตร์ประกันภัยในการวัดมูลค่าของภาระผูกพันเพื่อวัตถุประสงค์ในการรายงานระหว่างกาลการวัดมูลค่าที่น่าเชื่อถือมักมาจากการคำนวณโดยใช้ข้อมูลล่าสุดของการคำนวณมูลค่าล่าสุดด้วยวิธีคณิตศาสตร์ประกันภัย

- ค5. ภาษีเงินได้ กิจการอาจคำนวณภาษีเงินได้และหนี้สินภาษีเงินได้รอดัตต์บัญชี ณ วันสิ้นงวดบัญชี โดยใช้อัตราภาษีสำหรับหน่วยภาษีแต่ละหน่วยไปใช้คำนวณภาษีเงินได้ ดังที่ได้อธิบายไว้ในข้อ 14 ของภาคผนวก ข ว่า แม้ว่ากิจการต้องการประมาณการที่ถูกต้องที่สุด แต่อาจไม่บรรลุผลในทุกกรณี ดังนั้นการใช้อัตราภาษีเงินได้ถัวเฉลี่ยของต่างหน่วยภาษีเงินได้หรือต่างประเทศเงินได้ก็อาจใช้ได้ ถ้าได้ผลของการประมาณการที่มีเหตุผลมากกว่าการใช้อัตราภาษีเงินได้แบบเฉพาะเจาะจง
- ค6. เหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้น การวัดมูลค่าของเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นอาจเกี่ยวข้องกับความเห็นของนักกฎหมายหรือผู้ให้คำแนะนำอื่น รายงานที่เป็นทางการจากผู้เชี่ยวชาญอิสระในบางครั้งอาจใช้ เป็นสิ่งที่พิจารณาเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นได้ เช่น ความเห็นดังกล่าวที่เกี่ยวกับกฎหมาย ข้อเรียกร้อง การประเมิน และเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นได้อื่น ๆ หรือความไม่แน่นอน อาจถูกนำมาใช้ หรือไม่นำมาใช้ ณ วันที่ในงวดระหว่างกาล
- ค7. การตีราคาใหม่และการใช้มูลค่ายุติธรรม มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 16 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง ที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ (เมื่อมีการประกาศใช้) อนุญาตให้กิจการเลือกปฏิบัติ ในการตีราคาใหม่สำหรับสินทรัพย์ดังกล่าวให้เป็นมูลค่ายุติธรรมได้ ทำนองเดียวกับมาตรฐาน การบัญชี ฉบับที่ 40 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง อสังหาริมทรัพย์เพื่อการลงทุน ซึ่งมีข้อกำหนดให้ กิจการตีราคามูลค่ายุติธรรมของอสังหาริมทรัพย์เพื่อการลงทุน ซึ่งการตีราคาใหม่นั้นกิจการอาจให้ ผู้เชี่ยวชาญตีราคาสินทรัพย์ เพื่อประกอบการจัดทำงบการเงินประจำปีแต่อาจไม่จำเป็นสำหรับการ จัดทำงบการเงินระหว่างกาล
- ค8. การกระทบยอดรายการระหว่างกิจการที่เกี่ยวข้อง การกระทบยอดรายการระหว่างกันดังกล่าว จำเป็นต้องทำอย่างละเอียดในการจัดทำงบการเงินรวมประจำปี แต่ความละเอียดในการกระทบ ยอดอาจลดน้อยลงสำหรับการจัดทำงบการเงินรวมระหว่างกาล
- ค9. อุตสาหกรรมเฉพาะ การวัดผลงวดระหว่างกาลในกิจการที่มีลักษณะการดำเนินงานเฉพาะอาจมี ความถูกต้องน้อยกว่า ณ วันสิ้นงวดบัญชี เนื่องจากความยุ่งยาก ความคุ้มค่า และเวลาที่ต้อง ใช้ ตัวอย่างเช่น การคำนวณการตั้งสำรองเพื่อประกันภัยสำหรับบริษัทประกันภัย